

Levélszekrény.

Az Ifjúsági Egyesületek vezetőinek. 1. Miután a központi bizottság az egyes intézetek egyesületeiről statisztikát vezet, kérjük az egyes társulatok vezető nővéreit, hogy a tagok névsorát, vezeték- és keresztnévét, születésének helyét és idejét is jelezve, alkalomadtán mielőbb megküldeni szíveskedjenek.

2. Kívánatos volna, hogy a kedves nővérek időről-időre, az egyes társulatok fontosabb, vagy épületes eseményeiről, közlés céljából, a központi bizottság igazgatónöje (t. Asszisztens nővérünk) címére beszámolókat küldjenek. Ezen az úton az egyesek tapasztalatai és sikerei közkinccsé válnak, amelvekből aztán mások is tanulhatnak. Evvel nagy szolgálatot tesznek az általános ügynek.

3. A bizottság óhaja szerint szíveskedjenek az egyes társulatokra vonatkozó kérdéseiket és a felmerülő nehézségeket mindig idejekorán megküldeni, hogy a következő gyűlés tárgysorozatába fölvehesse.

Mindenkinek. Kedves nővéreink ezentúl Központiházunkban, az Ökonómában vásárolhatnak kedvezményes árban csodásérmeket. Egy nagyod, vagyis 12 tucat: 2 schweizi frankba kerül. A megfelelő összeg természetesen magyar koronával fizethető. A forgalomban levő schweizi frank az áregységet jelzi.

A **Központi Lap** gondozóinak. Kérjük, hogy a Központi Lap IX. évfolyamának bekötötésével várjanak, a X. évfolyam végén mindkettőről küzdünk tartalomjegyzéket.

Ajánlat.

Blaskó Mária azzal a kéréssel fordult nt. Vizitátornőnkhez, hogy a Szivgárda kiadásában megjelent P. Müller S. J. 30 Jézus Szíve elmélkedését terjesztésre ajánlja. A bevétel a Szivgárda céljait szolgálja. A jó ügyre való tekintettel kérjük minél nagyobb körben való terjesztését. A Cordában kedvezményes árban kapható. Folyó árát a Szív újságban közli a kiadóhivatal.

A Szent István Társulat kiadásában megjelent: „A Magyar Püspöki kar körlevele a katolikus házasságról.” Terjesztése szintén nagyon kívánatos és hasznos, főképen a nagyobb Mária-gyermekek és Anyák egyesületében.

Szíves terjesztésre méltó Szalézi szent Ferenc élete, amely új kiadásban nem régen jelent meg. Megrendelhető a Szaléziánusok intézetében, Pélifydszentkereszt. U. p. Bajót, Esztergom megye.

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
szent Vince szeretet-leányai számára.

10. ÉVFOLYAM.

1924.

2. SZÁM

TARTALOM: Életünk a legméltóságosabb Oltáriszentség légkörében. — Mit és hogyan imádkozik a szeretet leánya. — A pelda. — A Nuncius Óexcellenciája a szegények között. — Az Adalbertinum menza intézménye két intézetünkben. — Hogyan szentelték meg a Mária gyermekek egyik intézetünkben a május havát. — Agnus Dei. — A Csodásérem. — Szent Vince Bölcsője. — A kornett története. — Rutan Margit vértanú nővér. — Hálanyilatkozat. — Szünóra. — Levélszekrény. — Meghalt nővéreink.

Életünk a legméltóságosabb Oltáriszentség légkörében.

„Krisztus arájának egyedüli boldogsága a legbensőbb egyesülés és a szünetnélküli társalgás mennyei Jegyesével.” Brandis anyánk ezen szavait idézi boldogemlékű Schaffgotsch Angela direktisz nővérünk egyik levelében, amelyben a legméltóságosabb Oltáriszentséggel való bensőséges és állandó egyesülésre buzdít. Ezt a levelet egyenesen nem nekünk szánta, a benne foglalt buzdítás azonban nekünk is szól, fogadjuk hálásan anyai szívének intelmét és gondolkodjunk rajta, hogy mikép valósíthatnók meg ezt a szép elvét a saját lelki életünkben.

Az élet egyik alapföltétele a lélegzés, ami nem más, mint folytonos, szünetnélküli egyesülés a levegővel. Bármit tegyünk, bármennyire el legyünk foglalva munkáinkkal, bármennyire kösse is le figyelmünket valami, a lélegzést ez nem szakítja félbe. Folytonosságának szükséges voltát legjobban bizonyítja az, hogy alváskor, amikor lelki tehetségeink és érzeink pihennek, a lélegzés nem szünetel. Ez úgyszólván az élet jele, mert ahol megszünik,

ott megszűnik egyúttal az élet is. A jó Isten, aki természetünket így megalkotta, gondoskodott arról, hogy ez ne essek nehezünkre; körülvette földünket levegővel bőségesen, hogy e tekintelben szükségét ne szenvedjünk.

Így gondoskodott Isten nyomorúságos, halandó testünkről. De ha azt nézzük, mit tett halhatatlan lelkünk érdekében, akkor csak annyit mondhatunk: Istenem gondviselő szeretete, nem értelek, de imádlak. Imádlak abban a titokzatos légkörben, amelyet a lelkem számára készítettél. Mily boldog volnék, ha a testem példájára lelkem is szakadatlanul szívna magába ennek a fölséges légkörnek éltető elemét, napját: a legméltóságosabb Oltáriszentséget. Sajnos, azonban ezt a lélegzést, mely sokkal fontosabb a lélekre, mint az előbbi a testre, gyakran lassítja, akadályozza, sőt talán meg is szünteti hosszabb-rövidebb időre valami. Pedig az Úr Jézus gondoskodott róla, hogy ne csak legyen életünk, hanem bőven legyen. Azért adta papjainak az isteni hatalmat, hogy minden szentmisében annyi ostyát konsekralhatnak, amennyire csak szükség van, hogy az őt éhező, utána sóvárgó lelkek mindig megtalálhassák és élvezhessék. Nekünk pedig különös módon megkönnyítette a vele való egyesülést. Velünk, közöttünk van éjjel-nappal a szent Eucharishtiában, hogy egy pillanatra se nélkülözzük őt, hanem napról-napra bensőségebben egyesülhessünk és egyre bizalmasabban társaloghassunk vele.

De lássuk, hogyan érhetjük el ezt legkönnyebben. Hogy előbbi hasonlatunknál maradjunk, tudjuk, hogy testünk kétféle módon egyesül a levegővel: a tüdő útján és a bőr pórusain, apró likacsain keresztül. Ez utóbbi mód nagyon jelentéktelennek tűnik föl, és közönségesen nem is szoktuk lélegzésnek nevezni; de tény, hogyha valamely anyaggal az egész test felületén megakadályoznók a lélegzésnek ezt a módját, a test tönkremenne.

Ismételten hangsúlyozzuk, hogy amint a levegővel való folytonos egyesülés élteti a testet, úgy a legméltóságosabb Oltáriszentséggel való egyesülés a lelket, ami szintén két-

féle módon történik. Egyesülhet a lélek éltető elemével, a legméltóságosabb Oltáriszentséggel, szentségileg a szentáldozásban és egyesülhet az u. n. lelkiáldozások, vágyó fohászok segítségével. Az előbbit leggyakrabban egyszer naponként tehetjük, míg lelkiáldozást napjában számtalanszor végezhetünk. Az egyesülésnek ez a módja amily jelentéktelennek látszik, époly fontos, sőt a szentatyák tanúsága szerint, csodás hatásúak. Az a lélek, aki ezt megszokta és következetesen gyakorolja, úgyannyira, hogy már nehezére sem esik, hanem mintegy természetévé vált, mint a testnek a lélegzés, az bírja azt az egyedüli boldogságot, amelyet Krisztus arája élvezhet a mennyei Jegyesével való benső egyesülés és szünetnélküli társalgás révén. Ez nem képzelődés, hanem valóság; a lélek éhségének, szomjának csillapítása, Istennel való táplálkozás, tehát erősítés, alakulás Isten tervei és szándékai szerint, mert nem ő változik át bennünk, hanem nekünk kell az ő gondolatai szerint megváltoznunk. Ez tehát a lélek valódi élete, erre kell törekednünk, hogy a szeretetnek, azaz Istennek, méltó leányai lehessünk. Ezt ajánlja nekünk szeretett Angela direktisz nővérünk fönt megadott idézetével.

Látjuk tehát, hogy egyedüli biztos út ehhez a naponkénti buzgó szentáldozás és a lelkiáldozások gyakori végzése. Ne elégedjünk meg a szentáldozás után rövid negyedórai hálaadással, hanem végezzük kötelmeinket, munkáinkat az egész nap folyamán az Úr Jézus jelenlétének tudatában. A szerető szívnek megkönnyíti ezt a gyakorlathoz az a tulajdonsága, hogy egy percig is nehezére esik, ha egyedül kell lennie. Azért ha valóságban nem lehet szerettével, akkor legalább gondolatai időznek nála, és lélekben társalog vele. De kit illet elsősorban és jogosan ez a szeretet? Ki az, ki egyedül képes betölteni és boldogítani és akinek szeretete érintetlen megőrzi, sőt egyre szebbé, tisztábbá teszi szüzi szépségét? Ki legyen az a legbensőbb bizalmasa, aki őt viszont igazán, önzetlenül szereti, nehéz pillanataiban nemcsak bátorítja, hanem hatalmánál és jóságánál fogva erőt is ad? Ki lehetne más,

mint a szeretet isteni rabja, Jézusunk, lelkünk Jegyese a legméltóságosabb Oltáriszentségben. De el is várja minden teremtményétől, s még inkább tőlünk, aráitól, hogy szívünket egész szeretetével neki adjuk. Ennek bizonyítására elég legyen megemlítenünk, hogy Isten az összes szerzetesrendeket és társulatokat főképen és kizárólagosan egyedül azért alapította, hogy azokban őhozzá lépjenek közelebb és nem társaikhoz; azokhoz is, de csak másodsorban. Hogy e társulatokban a lelkek vele bensőbb egyesülésben éljenek már itt e földön, megközelítvén ezzel egyedüli végső célunkat: az Istennel való örök egyesülést. Hogy úgymondjuk, a jó Isten szeretete nem tudta bevárni, míg a halál útján elérhetjük őt és egyesülhetünk vele, azért módját adja, hogy már itt egészen a miénk és mi osztatlanul az övéi lehessünk. Ehhez pedig, amint már kifejtettük, a buzgó szentségi- és a gyakori lelkiáldozások segítenek.

A nő feladata a házi tűzhely őrzése. E körüli munkálkodása tölti ki élete legtöbb idejét. Szeretetének tárgya a családi tűzhely. Ezt kívánja tőle Isten, ha a családjának szerepét vállalta magára. De mi legyen a szeretet leányának tűzhelye? Talán a kórterem, az iskola, a gyermekek, a konyha, általában a tisztsége? Vagy talán a rekreáció ideje, avagy az előljáró szeretete, becsülése? Ezek kötnék le egész szívét és szeretetét? Nem! A jó Isten elsősorban önmagáért teremtett, de méginkább önmagáért választott ki és hívott a szeretet leányainak társulatába. Ezt a célt nem szabad szem elől téveszteni, különben végleges lehet csalódásom. De hát mi legyen az én tűzhelyem? Semmi más, mint a legméltóságosabb Oltáriszentség. Ha légkörében élek, akkor nem fázik soha a lelkem, mert a tűz közelében a legnagyobb hidegben is jól érezzük magunkat. Ha pedig kötelességünk megakadályozza a tényleges közelséget, a fohászokkal és lelkiáldozásokkal ennek az isteni tűznek egy-egy szikráját vesszük lelkünkbe, amely éltet, elevenít, gyújt. Magunkban hordozzuk ezt a tüzet, amelynek jótékony hatását nemcsak önmagunk, hanem

azok is érzik, kell érezniök, akikkel foglalkozunk. Mert meleget, fényt kell árasztanunk a hideg, sötét földön, azért vagyunk a szeretet leányai. E tüzrel lelkünkben azután könnyen megvalósíthatjuk boldogult Schaffgotsch Angela direktrisz nővérünk egy másik jelmondatát: „Mindent Jézusért és Jézus nélkül semmit.” Akkor már teljesen mindegy, hogy hol vagyunk alkalmazva, mert a dolog lényege ugyanaz mindenütt: mindig a legméltóságosabb Oltáriszentség légkörében élünk, belőle táplálkozunk lelkünk, benne megtaláljuk szeretetünk egyetlen méltó tárgyát, legbensőbb bizalmasunkat, jóbarátunkat, jegyesünket, aki nemcsak megért, vigasztal és bátorít, de egyúttal meg is erősít a testi-lelki megpróbáltatásokban. Vele egyesülve a legkönnyebben megfelelhünk hivatásunknak is, mert, ha az Isten iránt való szeretet tűz, akkor a buzgóság annak a lángja.

Így lesz a legméltóságosabb Oltáriszentség a mi életünk, így viszonyozhatjuk és hálálhatjuk meg némiképp Jézus szeretetét, aki képes volt értünk emberré lenni, szenvedni és meghalni, de megválni tőlünk nem tudott. Élünk tehát vele, benne és érette!

Mit és hogyan imádkozik a szeretet leánya?

Mit imádkozik?

Azt, amit a szent szabály és társulatunk szokásai előírnak. Drága Alapítóink napi imáinkat oly bölcsen szerkesztették és állították össze, hogy bármily lángelmének sem sikerült ennél szebb és tartalmasabb imákat kitalálni. Ha figyelemmel boncolgatjuk őket, csakhamar belátjuk, hogy azoknak keretében hely jutott mindennek és mindenkinek, amiért és akiért csak imádkozni tartozunk.

Ha a szeretet leánya napi imáit hűségesen és pontosan elvégzi, eleget tesz a négyszeres kötelezettségének, a tökéletes hódolatnak, amit mint keresztény a teljes Szentháromsággal szemben leróni tartozik, s amire vajmi keve-

sen gondolnak tudatosan. Ez a kötelezettség: az imádás, a hálaadás, az engesztelés és a könyörgés felebarátunk és saját lelkünk javára.

Az imádás az isteni tiszteletnek a legfönségebb megnyilvánulása. Evvel tartozunk Istennek teremtésünknél fogva. Ő a mi atyánk, tőle van mindenünk, amink csak van. Istent Urunknak, Teremtőnknek elismerni, lélekben és igazságban a legszentebb és legboldogítóbb kötelességünk. Szent Vince atyánk, aki szíve-lelke egész odaadásával függött Istentől, napi imáinkban mivelünk is közli ezt az érzületét. Az imádás indulata a fölkelési fohászokban, a reggeli imában jut megható módon kifejezésre. „Imádlak és szeretlek, édes Istenem, teljes szívemből.... majd: „A legmélyebb tisztelettel és alázatossággal imádlak, mint Teremtőmet, legfőbb Uramat és Istenemet... Az imádat a három órai imában is gyakoroljuk, amely ima a hagyomány szerint boldog anyántól való.

Még sűrűbben találkozunk imáinkban a hálaadás indulatával. A hála csak nemes szíveknek a tulajdona. Szent Vince nemes szívének egész mélysége tárul eléink, ha imáinkat figyelemmel kísérjük. E téren semmi sem kerüli ki figyelmét. Kora reggel ébredéskor az imádás után az első gondolat a köszönet az új napért, s életünkben nyert minden jótéteményért.

Vajmi kevés ember van a világon, aki mindenért hála ad Istennek, sőt vannak akárhányan, akik a legnagyobb jótéteményekért, aminők: a teremtés, megváltás, az igaz hitre való meghívás, életükben egyszer sem mondanak köszönetet. Pedig oly nagy kegyelmi ajándékok ezek, hogy az egész örökkévalóság sem lesz elég hosszú azok méltó meghálálására. Dicső alapítóink gyermekeiknek előírják, hogy ezekért a nagy jótéteményekért, a szent hivatás kegyelmét is beleértve, nemcsak egyszer egy évben, hanem mindennap röjják le Isten előtt a bensőséges hála adóját.

A hála nemes érzelmeivel nemcsak a reggeli, hanem az esti imában, az elmélkedés befejezésénél, a rózsafüzér följánlásánál, az óraimában és asztali imában is találkozunk.

Bűneink és gyarlóságunk tudata az engesztelés hódolatát is szükségessé teszi. E tartozásunk lerovásáról is bűsán gondoskodtak szent alapítóink. Mint a hálaadás, úgy a bocsánatkérés és az engesztelés indulata is gazdagon fűszerezi napi imáinkat. A reggeli, esti imában, a Sacro Sancte, Miserere, De profundis, a munka följánlása, és a magunk átadásáról szóló imákban engesztelést nyújtunk Istennek a saját és mások vétkeért.

Végre a könyörgő imádságok élők és holtakért, amelyek imáink zömét képezik, mintegy a szeretet arany sugaraival hálózzák be a szépen összeállított sorozatot. Valóban, napi imáink összoglalata hasonló egy örökzöld pázsithoz, amelyen a szebbnél szebb virágok, a maguk természetes változatában gyönyörködtek az imádkozó lelket. Egész tökéletességet foglalnak magukban. Szent alapítóink mélységes hitének, egészséges jámborságának és Isten dicsőiségeért égő szívük szeretetének viszhangjai számunkra. Ha elmélkedő lélekkel tekintünk imáink mélységébe, úgy tűnik föl, mintha dicső alapítóink élnének bennök, s azért az ő szellemük lengi át és árad ki belőlük. A legtöbb ima egyházi, ami még inkább növeli értéküket.

Nem tudjuk eléggé tanulmányozni és eléggé értékelni szép imáinkat. Ha itt-ott világiak véletlenül jelen vannak valamely közös imagyakorlatunkon, meghatottság vesz rajtuk erőt. Egy vidéki intézetben történt, hogy egy hölgy a délutáni áldás után még a kápolnában maradt, és meghallgatta az elmélkedés befejezését és a részleges lelkiismeret vizsgálsnak gyakorlatát. Néhány napra rá levelet írt, amelyben megható módon ecseteli, hogy mily nagy benyomást gyakorolt lelkére a nővérek szép imádsága, s egy tetemes összeget csatolt soraihoz a kéréssel, hogy az ő szándékait is zárják imáikba.

Egy másik előkelő hölgy a nővérek reggeli imáját hallgatta meg, s ez a szent hivatás gondolatát ébresztette föl lelkében. Belépett a társulatba és nővérorában mondotta el, hogy mikor hallotta, hogy a nővérek mindenkiért imádkoznak, világosan látta, hogy ők csakugyan a szeretetnek leányai.

Fetser győri megyés püspök úr egyszer Nagyváradon, a szent Vince intézetben, késő óráig tartó gyóntatás után a kápolnában maradt és breviáriumát végezte. A nővérek a meghatározott időben közösen végezték az esti imát, amelyen a püspök úr végig jelen volt. Másnap ezt a szép megjegyzést tette: „A maguk esti imája lélekemelően szép; a-
lig hiszem, hogy ennél szebb ima található volna valahol.”

Becsüljük nagyra és szeressük egész szívünköl társulati imáinkat. Pontos, jó elvégzését helyezzük mindenkor magánajátosságaink elé. Az engedelmesség erejénél fogva is sokkal érdemszerzőbbek azoknál, amiket saját választásból végzünk. A jó Isten előtt is csupán az előírt imák elvégzéseért vagyunk felelősek. Azért megróvásra méltó dolog volna, ha valaki magánajátosságainak pontos és jó elvégzésére több gondot fordítana, mint előírt imagyakorlataira. Kevés társulati érzéke volna a nővéreknek, ha a szent szabály által előírt imák ízlését és szíve vágyait ki nem elégítenék; ha azokat csak gépiesen s azért végeznék el, hogy az előírásnak, a betűnek eleget tegyen.

Hogy mit imádkozik a szeretet leánya, azt mindnyájan jól tudjuk. Napi imáink sorrendjét a kis nővérkönyvben találjuk a fölkelési fohászoktól kezdve az estiimáig. A szemináriumban ezt a könyvet a nővérek állandóan maguknál hordják, hogy minden közös imagyakorlatnál kezükön legyen. Ennek a szokásnak az a célja, hogy a nővérek, már a szent hivatás kezdetétől fogva, az előírt imák értelmét, becsülését és jó elvégzésének fontosságát fölfogják.

Sok buzgó nővér beöltözése után is hű marad kis kalauzához, s ha nem is hordja már állandóan magánál, a közös gyakorlatoknál, főképen a reggeli és esti imánál szívesen kezébe veszi, hogy annál éberekkel figyelemmel és pontossággal követhesse az előimádkozót. Ezt a jó szokást a boldogemlékü Friez Cherubina nővér gyakorolta egy szeminar nővér hűségével egész életén át haláláig. S mivel tapasztalatból tudta, mily nagy lelki haszonnal jár, ha könyvből szemmel is kísérik az imákat, másoknak is sze-

rette ajánlani ezt a szokást, mint amely jobban megóv az elszorakozástól.

Könnyű a felelet a kérdésre, mit imádkozik a szeretet leánya? De nehezebb a felelet a másik kérdésre, hogyan imádkozik a szeretet leánya? Ki is tudna rá hamarjában felelni?

(Folytatjuk.)

A példa.

A példa szemléltető oktatás. Ezt az oktatást a szeretet minden leánya, van oklevele, vagy nincs, abban a munkakörben tartja, amelyben napjait eltölti. Tanítványa mindenki, akivel érintkezik, együtt dolgozik, aki szavait hallja, cselekedeit látja, s aki csak messziről is szemmel kíséri viselkedését. Oktatásainak eredménye jó vagy rossz, aszerint, amint jó vagy rossz példát ad szemlélőinek.

A jó példa néma prédikáció, az evangéliumnak tettekkel való megmagyarázása. A pap a szószéken szavakkal fejtegeti Isten ígését, szavakkal ecseteli az erények szépségét. Ellenben a szeretet leánya, ha jó példát ad, megtetsült alakban mutatja be a hitnek tanait, a keresztény erényeket. Ő nem beszél a szeretetről, a türelemről, s a többi erényről, hanem aki szeretetének, türelmének, alázatának tényeit látja, maga kitalálja s lelkében fölismeri: ez szeretet, ez türelem, ily tettekre képesít a hit, stb. A magunk tapasztalatából tudjuk, amit szemmel láttunk, sokkal mélyebb és tartósabb benyomást gyakorolt lelkünkre, mint az, amit hallottunk. Innen ered a közmondás is: „A szó indít, a példa vonz.”

Utam ma egy kórházba vezet. Jelen akarok lenni a szemléltető oktatáson, a néma prédikáción, amit a szeretet leányai a kórház falain belül tartanak.

Belépek a kapun, s ime már is messziről megpillantok két fehér kornettot. Két nővér együtt megy végig a nagy kerten. Szemmel kísérem őket. Olyan szerényen és összedetten mennek, mint két angyal. Nem tekintenek sem

jobbra, sem balra. Azt hinném, hogy imádkoznak. Gyorsítom lépteimet, hogy utólérjem őket; talán megtudom, miről beszélgetnek. Egy mellékúton át hamar sarkukban voltam. Egy lépésnyi távolságban követtem őket. Csakugyan szótlanul haladtak egymás mellett, nem törődve a járókelőkkel. Most az egyik pavillonnak bejáratához értek. Itt néhány kedves szót váltva egymással, az idősebbik így szólt fiatalabb nővérehez: Ne felejtse el: mindent Jézusért! Azután fölsietett a lépcsőn, s a másik tovább ment X. osztály felé.

Majdnem zavarba jöttem, s attól félttem, hogy miattam váltak el ily hamar egymástól. De úgy látszik, észre sem vettek. Megálltam és gondolkodtam, most melyik után induljak. Amint így töprengtem, újabb kép jelent meg szemem előtt. Ismét nővért látok messziről jönni egy hölgy kíséretében. Még távol van, de már is kezdek bosszankodni szerénytelen viselkedése miatt. Kezével hadonász, fejét hol jobbra, hol balra fordítja, akárcsak a szélkakas. S minél jobban közeledik, annál hallhatóbb a hangja és hangosabb a nevetése. Csak úgy hajlong a nevetéstől. Elhaladt mellettem. Szinte nyelvemen volt az intő szó. De nem mondtam ki, inkább arra határoztam el magamat, hogy követem őket. Közvetlen nyomukban mentem, de ők nem vettek észre, annyira elmerültek beszélgetésükben. S miről beszéltek? Üres tereferálás volt az egész. A hölgy pazar bőkezűséggel halmozta el a nővért mindennemű ízléstelen dicsérettel, hogy ilyen, meg olyan ügyes, milyen kellemes órát szerzett neki kedvességével, s mennyire örül, ha megint eljőhet, stb. stb. A nővér tetszést talált mindezekben, hasonló üres bókokkal felelt. Végre a kapuhoz értek, s most vége-hossza sem volt a búcsúzkodásnak. Már forrt bennem a vér; szerettem volna, ha a nővére nem lett volna kornett a fején. Végre valahára elváltak egymástól. A hölgy hazament, a nővér visszatért osztályára. Sokáig néztem utána. Világias járásáról, s fegyelmetlen mozdulatairól azt olvastam le, hogy jobb volna, ha nem hordana szent ruhát. Nem látszik meg rajta, az alázatos sze-

rénység, amit az kifejez. Mikor már teljesen eltűnt szemem elől, leültem egy padra, és gondolatokba merültem. Elgondolkoztam, hogy milyen elragadóan szép jelenet volt az első kép, s milyen visszataszító a másik. Az előbbi két nővér példája imádságra hangolt, s önkénytelenül kitört szívemből a fohász: Ó, bár sok ily jó nővérral áldaná meg Isten a szenvedő emberiséget. Ez az utóbbi kép bosszantott, haragra ingerelt, s kívántam, ha mind ilyen lenne, akkor inkább egy irgalmas nővér se legyen a világon.

Most egy újabb terv villant meg agyamban. Elhatároztam, hogy ma már nem megyek a körterembe, hanem itt maradok a kertben, és bevárom a májusi ájtatosságot. Szép idő volt. Ma csak a kertből szemlélem a nővérek néma prédikációját: a példát, amit adnak. Áldásra valószínűleg többen járnak erre a kerten keresztül. Úgy is volt. Alig telt bele jó félóra, már is elsőt harangoztak. Erre a nővérek csak úgy szállingóztak kifelé az egyes pavillonokból, mint galambok a galambducból. Na, most mereszd tágra szemedet, mondogattam magamban. Szótlanul nézgettem őket, míg valamennyien bent nem voltak a kápolnában. Már másodikat harangoztak. Körülnéztem, egy lélek sem volt már a kertben. Magam is besiettem hát a kis templomba.

A szemlélt képek hatása alatt önkénytelenül is afölött elmélkedtem, mi lehet az oka annak, hogy a nővérek közül, akik egy szabály korlátai között élnek, egyesek úgy elűtnek a többiektől. Külső viselkedésük után ítélve, azt gondolná az ember, hogy csak névleg az alázatos szent Vincének a leányai, csak a szent ruhát hordják, de a szellem, amely életet lehel, s az épülés illatát terjeszti, nincs meg bennök. Talán a lanyhán végzett ima- és áhítatgyakorlatok gépies végzésében van a hiba? Vagy a könnyelműségben, amely nem érteti meg velük a szent ruha hordozásával járó lelki méltóságot? Talán a gyenge akaratban, hogy nem törekszenek hivatásuk magaslatára eljutni? A feleleteket azok adhatják meg, akik lelkükben hallják az intő szót: Én sem vagyok olyan épületes nővér, mint

amilyenek kellene lennem. És szerencse még, ha a kegyelem szavát hallja, s ha azt magára s nem másokra alkalmazza.

(Folytatjuk.)

A nuncius Őkegyelmessége a szegények között.

A virágvasárnapi evangélium, mely gyönyörűen élénk tárja az Úr Jézus bevonulását Jeruzsálembe, szent vágyódást kelt szívünkben: vajha ott lehattunk volna, hogy szívünk hódolatát szórhattuk volna szent lábai elé.

Valami hasonló jelenség játszódott le az idén, virágvasárnap reggel Schioppa Lőrinc pápai követ *Nuncius Otthona** átellenében a *Hajléktalanok Menedékháza*-ban. Ebben a menedékházban 300 szegény kap éjjeli szállást. Csekély díj ellenében sovány reggelit is kaphatnak ott, egyéb ellátásban azonban nem részesülnek. A szegényekkel együttérző jó nuncius, kit nemcsak Budapest, hanem a vidék is jól ismer szeretetreméltó jóságáról, bőven adakozó, nemes szívről, megható ünnepséget rendezett a menedékház lakói részére. Az előkészületeknél segédkező nővéreink az ünnep lefolyásáról így számolnak be:

A nuncius virágvasárnap reggel fél 9 órakor érkezett autón a menedékházba. Az angyalföldi kármelita rendházfőnök és két szeminárium papnövendék fogadta a kegyelmes urat. A szegények két egymásbanyiló teremben helyezkedtek el, s a nuncius úr mosolyogva haladt el közöttük, közben áldást osztogatott, mit térdelve fogadtunk. Majd az oltárhoz lépett, hogy a legszentebb áldozat bemutatásához készülődjék. Ezt a kis oltárt a menedékház várótermében állították föl, az oltárkövet, stb. felszerelést a kármelita atyák kölcsönözték. Nagyon meglepte a kegyelmes urat a minden egyszerűsége mellett is izléses oltár, melyet később meleg hangon köszönt meg a rendezőknek. Sárga-fehér (pápai szín) túlldíszből készült drapérián egy „Ecce Homo”

* A „Nuncius Otthon” napközi gyermekotthon, hol Angyalföld szegénysorsú anyái helyezik el gyermekeiket. A nuncius kérésére két kedves nővérünk jár ki ide a Központiházból. Az Otthon költségeit a Nemzetközi Gyermekmentő Szövetség fedezi.

kép függött, a gyertyák között egy-egy cserép rózsaszín primula volt. A terem oldalfalánál üvegfolyosó húzódik végig, itt gyülekeztek a másvallású szegények, kik nagy meghatottsággal nézték végig a szent misét. Mialatt a kegyúr a passiót olvasta, a kármelita házfőnök szeretetteljes szavakkal készítette elő a szegényeket azon boldog pillanatra, melyben az Urat, a legnagyobb Királyt, fogadják szívükbe a szent áldozásban. Arra is figyelmeztette őket, hogy tartsák meg mindazt, amit a megelőző három napon át tartott szentbeszédekben hallottak, s amit a szent gyónásban megfogadtak. Szombaton este a ft. urak este 9 óráig gyóntáltak. A házfőnök úr, hogy figyelmüket még jobban lekösse, előimádkozott, amit a szegények közösen, fennhangon ismételtek. Óh, hogy megrázta egész valónkat, mikor a vágyódás felindításakor e szavaknál: „Jöjj, óh Uram Jézus, szívembe, én szegény hajléktalanok szívébe,” a szegények lelkéből feltört a zokogás!

A szt. misének legszentebb pillanata után a „Veni Domine Jesu”-t énekelték, majd pár perc múlva, természetfölötti örömtől szinte sugározva, a pápai követ maga áldoztatta meg valamennyit. Sokan csak mankóval tudnak járni, csaknem mindegyiket karjánál fogva segítettek az áldoztató padig, majd a leterdelés- és felállásnál is segítségre szorultak. Külsőleg is a legszebb rendben történt a szent áldozás. Utoljára pedig mi, a szeretet boldog leányai, járultunk a mennyei vendégséghez, kiknek az a nagy kegyelem jut osztályrészül, hogy az emberiség legnyomorultabbjainak lehetünk segítségére. Örömmel térdeltünk le az oltár zsámolyára, szívünk a szokottnál hangosabban vert, éreztük, hogy mit tesz: a szeretet leányának lenni! Hálaadás után a kegyelmes úr bőkezűségéből jó reggelit kaptak a szegények. A kiosztás nagy rendben folyt le. Fehér terítővel ellátott asztalokon kosarakban, tálcákon előkészítve állott sok fonott kalács, jókora adag kakaós tekercsek, tejszínhabos, forró kakaó, a férfiak részére szivar, hármasával összekötve, a nők részére csokoládé-táblák. Osztásközben magasrangú világi hölgyek is segédkeztek, de a kegyelmes úr körültekintő, nagy figyelmében a nővéreknek adta a vezérszerepet. Nem egyszer hallottuk, hogy szeretetteljes hangon kiáltotta: „Schwester!”

Osztásközben a szegények egyike a többiek nevében könnyelt szemekkel, hálásan megköszönte a nunciusnak irányukban tanúsított jóságát, bőkezűségét. Erre a pápai követ abbahagyta

az osztást, és franciául körülbelül ezeket mondotta: „Életemnek legboldogabb napjai közé tartozik a mai nap. Legyetek meggyőződve, kedves Barátaim, hogy mindegyiket nagyon szeretem, szívemben vagytok, veletek érzek, fájdalmaitokban osztozom. Ne éreztétek magatokat elhagyatottaknak itt e földön, bár senkitek és semmitek nincs, mert veletek van a jó Isten, ki ma a szent áldozásban szívetekbe tért. Szeressétek őt, ő is ilyen szegényesen élt, táplálkozott, ruházkodott, s nem volt hova lehajtania áldott, szent fejét. Ma gazdagok vagytok, kedves Barátaim, mert szívetekbe költözött az Úr, ki a másvilágon örök javakkal jutalmaz meg minden szenvedésetekért. S ha nehéz napok jönnek reátok, s fájdalom gyötri lelketeket, gondolatok vissza erre a napra, s ne felejtsetek el, hogy ma itt e falak között maga a szent, a nagy Isten volt...” Azután a karmelita házfőnök úr mondott néhány szóban köszönetet a kegyelmes úrnak a szegényügy felkarolásáért.

Ezek után a pápai nuncius még egyszer körülnézett boldog szegényei között, kik levett kalappal, hálásan mosolyogva intettek a távozó után. Mielőtt autójára szállt volna, a rendező hölgyeknek külön-külön köszönetét fejezte ki, hogy az ünnepség szép rendben folyt le. Majd minket nővéreket is külön hívott, s örömet fejezte ki, hogy ily boldog napja volt, hogy mily szép volt az oltár, és nagyon hálás lesz azért, hogy fáradtunk. Majd megemlékezik rólunk mindennapi imáiban, és még hozzátette: „Áldásban naponként részesíteni fogom Önöket!”

Ökegyelmessége és a rendező hölgyek távozása után a szegények még az udvaron maradtak. Míg az oltárfőlszerelést a karmelita atyákhoz visszaszállítottuk, a gondnok és két rendőr ügyelt föl reájuk. Majd a tiszt. Asszisztens nővérünk által küldött Csodásérmek kiosztásához láttunk. Mennyire örülhetett a szeplőtelen szent Szűz, mikor látta, milyen örömmel, mohó vággyal fogadták kezünkben a zsinorra fűzött érmét! Levették kalapjukat, odatartották fejüket, hogy adjuk fel nekik, ez kis fiának, az még kis leányának kért. Aztán a gondnok úr állt elénk: „Kedves Nővér, kérek én is egy Mária-érmét!” Erre a szolgálatban levő rendőröknek is átnyújtottunk egyet-egyet, mit azok is nagyon hálásan megköszöntek.

Szívünk csordultig tele volt örömmel. Néhány buzdító szóval iparkodtunk a szeplőtelen Szűz tiszteletét a szegények szívébe csepegtetni, s kértük és kérjük szeplőtelen égi Anyánkat,

hogy szent Fia példájára üsse föl ő is hajlékát urainknak, a szegény, nyomorult hajléktalanoknak lelkében.

Az Adalbertinum Mensa intézménye.

A.) A Szent Teréz intézet beszámolója.

Az irgalmas krisztusi szeretet ismét egy új intézményt hozott létre a fővárosban, amely által szent Vince Atyánk szeretet műveinek tere is bővült a szegények szolgálatában. Az új intézmény neve Adalbertinum, egyetemi és főiskolai hallgatók diákmenzája. Szent Adalbert püspök és vértanú nevére van elnevezve.

Az intézménynek főcélja a szegény, kötelességüket hiven teljesítő egyetemi és főiskolai haligatónak olcsón jó élelmezést adni, őket minden anyagi és szellemi szükségükben támogatni.

Az Adalbertinum főnséges eszméje ft. dr. Vargha Damján cisztercita egyetemi tanár úr lelkében fogalmazott meg, aki fáradtságot nem ismerő buzgósággal dolgozott megszervezésén. A jó Isten megáldotta törekvését és több előkelő úr és hölgy segítségével a legszükségesebb anyagi források csakhamar rendelkezésére állottak. A Gondviselés csodálatosan vezette a lelkes szervezőt a menza elhelyezésének gondolatában is. Tekintete társulatunk 3 intézete felé irányult. A Vendel-utcai menhely, az Erzsébet szegényház és a Próféta-utcai (VI. kerület) szent Teréz intézet felé.

Az első két intézet bizonyos akadályok miatt nem fogadhatta be a menzát, így a Próféta-utcai intézet szűk helyisége adott otthont az Adalbertinumnak, melynek megnyitása 1923 szeptember 29-én történt. Hogy mennyire rászorulnak a kath. diákok a támogatásra, mutatja az az eset, hogy 8 nappal a megnyitás előtt három ifjú ezzel a kéréssel lépett a szervező tanár úr elé: „Kérjük, tanár úr, nyissa meg már a menzát, mert mi nagyon éhezünk.” Így a jószívű tanár úr közbenjárására 8 nappal a megnyitás előtt már három kosztosa volt a leendő Adalbertinumnak a Próféta utcában. A mennyiség, melyet elfogyasztottak, azt a gondolatot támasztották bennünk, hogy talán hetek óta nem kaptak meleg ételt, s ki tudja mikor laktak jól utoljára? Ez és hasonló eset sürgette a menza mielőbbi megnyitását,

mely mint már fent is említve volt szeptember 29-én, szombaton, szent misével és ünnepies ebéddel vette kezdetét. Részt vett ezen megnyitó ünnepies ebéden az Adalbertinumnak 25 menzás tagja és 15 meghívott vendég, kik a kath. menza megalapításához segédkezést nyújtottak. Az ebéd a következő fogásokból állott: Húsleves gombóccal, borsófőzelék, sertéspörkölt rizskásával és káposztás rétes. Szület ideje lévén, ft. dr. Vargha Damián tanár úr az ebédet megelőző napon maga hozta a szőlőt és mustot Mosonszentmiklósról.

A beszédet közvetlen az ebéd előtt ft. dr. Vargha Damián tanár úr mondta. Bemutatta a jelen volt 25 egyetemi ifjút, mint a kath. ifjak színe javát. Kifejtette beszédében az Adalbertinum célját. Segíteni akarja az ifjúságot minden rendelkezésére álló eszközzel, anyagi és szellemi szükségükben. Ezzel szemben az Adalbertinum tagjaitól hármassal hűséget vár: Legyenek a társadalom hűséges tagjai; ne forduljanak szembe soha a kath. keresztény szellemmel; maradjanak mindig hűek a menza keresztény szellemű, abszolút magyar és tudományos légköréhez. Nevezetes esemény ez a Csonka Magyarország fővárosára nézve mert benne ez az egyetlen és első ilyen célú katolikus intézmény. Úgy látszik a jó Isten áldását adta a kezdetre és az egész intézményre, mert a megnyitás után napról napra növekedett a tagok száma úgy, hogy november végével már 125 tagot számlált az Adalbertinum menza. Naponta három tál ételt kapnak jól elkészítve, és nem adagolva, mindenki annyit eszik amennyi jól esik. Kenyér 20 deka, hús hetenkint, hazavihető sült tészta hetenkint többször is. A tagok napi ebédért fizettek kezdetben 1500 koronát. Van, aki 300 koronát és ismét, aki 600 koronát fizet. Vannak olyanok is, akik semmit sem fizetnek. Az árak rohamos emelkedésével az olcsó ebéd ára is emelkedett, úgy hogy jelenleg 3000 K egy ebéd, 1500 K helyett.

A kath. diákmenzát a magyar keresztény társadalom tiszteltreméltó buzgósággal segíti.

A jó Istennek nagyon tetszhetik az új intézmény, mert csodálatosan támaszt minden oldalról jötevőket. Nagyontisztelendő Elöljáróink is szeretettel karolják föl és teljes odaadással támogatják.

Az állam szövőszékét adott ingyen az Adalbertinumnak, a főváros pedig helyiséget. Készülőben van egy szövőtelep, melynek segítségével állandó, biztos jövedelemre számíthat. A múlt

év szeptemberében 200,000 K-val kezdte meg működését és ma már közel 50-60 millió koronája van a kath. magyar ifjak menzájának.

Felvételt az Adalbertinumba csak kiválasztott ifjak nyerhetnek, akiknek gyakorlati kath. életükről, valódi szegénységükről és kötelességeik pontos teljesítéséről alapos meggyőződést szerzett a vezetőség.

Minden jó intézmény Istentől származik, s ami a jó Istentől ered, azon meglátszik az áldás és biztos a siker. Az Adalbertinum sem lehet más, mint Isten műve. Csodálatosan terjed, tagjainak száma egyre növekszik, úgy hogy rövid félévi múlt után már a harmadik kath. menza nyílt meg. Az első menza maradt a Proféta utca 1. szám alatt, innen lett kitélepítve a másik kettő: március 15-én (1924) Nap utcában, (József város) és április 5-én Ráday utcában (IX. ker.). Az áttelepítést ft. dr. Vargha tanár úr megható ünnepies formában eszközölte. Dél előtt 10 órakor szent misét mondott az anyamenza kápolnájában, melyen az ifjakon kívül több vendég volt jelen. Az ünnepi szent mise után a menza éttermében elbúcsúztatta az anyamenzától azokat az ifjakat, akik az új menzába nyernek áthelyezést. Megáldotta a felvirágozott és nemzetiszínű szallaggal díszített kenyeret, bort és sőt, mit magukkal vittek, jelképek a szellemi és testi táplálásra. Így történt a harmadik menza áttelepítése is. Ma már közel 300 ifjú étkezik e három kath. menzán.

Nagy előnye az Adalbertinum menzájának, hogy ott csak katolikus ifjú étkezhetik, tiszta körben, jó társaságban. Nem kell restelnie senkinek, hogy szegény, mert mind az. Evés előtt és után fennhangon közösen végzik asztali imájukat: egy Ave Mária-t ezzel a könyörgéssel: Szent Adalbert püspök és vértanú, könyörögj érettünk.

Minden hónapban egyszer közös szent miséjük van, melyet a jötevőkért ajánlanak fel. Ez alkalommal rendszeren többen a szent áldozáshoz is járulnak. A legutóbbi közös havi szent misén 60 ifjú áldozott a jötevőkért. Ilyenkor reggelit is kapnak.

Az Adalbertinum nemcsak anyagiakkal támogat, hanem az anyagi támogatás mellett lelki tápot is nyújt, hogy a gonosz irányú befolyások ellen védjen. Apostoli lelkületű ifjakat, férfiakat akar nevelni a jövőre. Sokszor boldog öröm fogja el azoknak a szívét, akik a menza ügyeivel foglalkozván, megfigyelhetik, milyen széplelkű ifjak vannak az Adalbertinumban. Tehetsé-

ges, tisztaszívű, komoly gondolkozású, okos fiúk, akik Krisztusból táplálkoznak. Hála Isten, vannak még Magyarországon értékek a lelkek birodalmában. Ezeket tömöríti az Adalbertinum, ezekből lesz a jövő kath. Magyarország. A budapesti Máriacongregáció nagyon örül a menzának, mert nagyobb részt congreganisták és emerikanisták étkeznek az Adalbertinumban.

Van a Menzának külön Eucharisztikus szakosztálya, melynek célja: ápolni az ifjakban a szent hitet, mélyíteni a legméltségesebb Oltáriszentség iránt való bensőséget.

Az Adalbertinum tagjait arra is segíti, hogy akik lelkigyakorlatokat óhajtanak végezni, megadja nekik erre az alkalmat, módot. Így januárban 7 ifjú Piliscsabán végzett 3 napos lelkigyakorlatot ft. Szinek Izidor lazarista atya vezetésével. Gyönyörűen számolt be az egyik ifjú az Eucharisztikus gyűlésen a végzett lelkigyakorlatokról. Csak néhány gondolatot említek: „Midőn megérkeztünk Piliscsabára, — mondá — és átléptük a zárda küszöbét, utánunk bezáródott a porta ajtaja. Különös fájdalmas érzés fogta el szívünket, hogy most 3 napra bezáródott hátunk mögött a világ. De csakhamar megvigasztalódott lelkünk, midőn a folyosóra lépve, szemünk a falon függő feszületre esett. A tövissel koronázott, megfeszített Jézus minden világot elfelejtetett velünk, nem gondoltunk most már másra, mint vétkeinre, melyek a szenvedéseket okozták, és melyekért vezekelni jöttünk. Nem lehet kimondani azt a lelki boldogságot, mit e rövid három nap alatt éreztünk. Midőn a harmadik napon a szent áldozást vettük, úgy éreztem, hogy az Úr Jézus különös szeretete, mint aranyzál fűzi össze lelkünket, amint a pap a szent ostyát egyiktől a másikhoz vitte. Távozáskor megálltunk ismét a feszület előtt, kértük a Megfeszítettet, löveljen lelkünkbe erősítő sugarat, hogy kilépve újra a világba, megőrizhessük szívünk tisztaságát. Kedves Társak, melegen ajánlom mindnyájatoknak egy ilyen lelkigyakorlat végzését!” Így működik az Adalbertinum. 100 ifjú készül, hogy júniusban a szigorlatok után lelkigyakorlatot végezzen.

Hetenkint kétszer van énekóra. Szép énekükkel emelik az istentisztelet fényét, és szép ünnepeket rendeznek.

Imádkozunk az Adalbertinumért, mely áldásosan működik, hogy támasszon a jó Isten minél több jötevőt, hogy megerősödhessen és így fennmaradása biztosítva legyen.

* * *

B.) A Simor intézet beszámolója.

Intézetünkben folyó év március 15-én, boldog Anyánk ünnepén, nyílt meg a Menza.

Az intézmény lelkes vezetője Dr. Vargha Damján cisztercita tanár úr ünnepi beszédében különösen hangsúlyozta, hogy a Menza különös hálaival tartozik boldog Marillac Lujzának, ki nemcsak életében karolta fel a szeretet minden művét, de még most sem szűnt meg működni, mert leányai az ő példájára a szeretetnek ezt a művét is átvették, hogy az ország és az Egyház jövőjét mintegy biztosítsák ama szegénysorsú ifjak segélyezése által, kiknek kezébe lesz letéve a haza jövője.

S hogy ez tényleg b. Marillac Lujza műve, mutatja az a körülmény is, hogy az isteni Gondviselés épen az ő ünnepén engedte meg, hogy ez az intézmény itt, e szentelt falak között vegye kezdetét.

Intette az ifjakat, hogy legyenek mindig hű fiai a hazának és az Egyháznak, s nagy tisztelői sz. Vincének s boldog Marillac Lujzának.

Miután a szónok a jelenlevő előkelőségeknek (gróf Károlyi József, gróf Klebelsberg Kunóné, gróf Zichy Rafaelné, méltóságos Novák Lajos cim. kanonok, Blieszner Ágoston plébános, Dr. Adler-Rácz József és még többen) különös háliját kifejezte, egy egyetemi hallgató állott fel, s társai nevében mondott köszönetet s tett ígéretet, hogy tőlük telhető módon iparkodnak majd a várakozásnak megfelelni, és soha sem fogják feledni, mivel tartoznak szent Vince és boldog Marillac Lujza családjának.

Tényleg, mi eddig csak szépet és jót tapasztaltunk ez ifjak részéről. Szerények, megelégedettek, pontosak a meghatározott rendletekkel szemben. Csendesen jönnek és távoznak házukból, illedelmes köszöntéssel, szóltanul mennek a nekik kijelölt helyre, maguk szolgálják ki magukat. A felszolgálásra kijelöltek a konyhába mennek, s csak a meghatározott nővérekhez intézik a szükséges kérdéseket.

Minden evés előtt és után közösen, fennhangon imádkoznak. Evés alatt 5-10 percig lelkiolvasást végeznek.

A felvételhez szükséges: 1. Hogy az illető ker. katolikus, 2. hogy erkölcsös, jó tanuló, 3. hogy szegény, vagy több tagú

család gyermeke legyen. A havonkénti közös szent áldozás is kötelező.

A Menza június végéig tart. Eddig 97 ifjú jár, de 120-ra kell számítanunk. Naponként 3 ezer koronát fizetnek, de vannak ingyenesek is. Naponként 3 tál ételt kapnak. Levest, főzeléket körzettel és tésztát. Vasárnap pecsenyét is kapnak. Hétköznap is kapnak néha húst, ha jötevők juttatnak nekik. Nagyobb és különös ünnepek alkalmával jó plébános urunk bort küld nekik, amit nagy örömmel fogadnak. Minden ifjúnak van előlegben papírja, melyben hazaviszi az el nem fogyasztott tésztát és kenyeret. Előnyös a Menzánál, hogy nem adagokban kapják ételüket, hanem tálak tételnek 4-4 személy közé, melyből mindegyik annyit merít, amennyi jól esik neki.

Eddig még minden főztünk kitűnően ízlett, nem is tudjuk, mit nem szeretnek, mert mindent elfogyasztanak, és nem győzik dicsérni jóságát, finomságát és hogy milyen jól lagnak.

A mosogatás és takarításért havonként mindegyik 1500 koronát fizet.

Mondhatjuk, sok a fáradság, különösen a konyhában, de a nővérek szívesen hozzák az áldozatot a szegény ifjakért, mert ezáltal megóvják a fiatalságot a szabadkőművesektől, kik épen ezeket óhajtják magukhoz ragadni. Az Egyháznak is szolgálatot teszünk, mert hiszen ezen fiatal emberek kezében lesz egykor a kormány, mely ha az Egyházzal egyetért, a hitélet fölvirágzását is elősegíti.

Hogyan szentelték meg a Mária gyermekek egyik intézetünkben a május havát.

Az alábbi program szerint, amely mint minta, a jövő évre is jó szolgálatot tehet. Az erénygyakorlatok kissé általánosaknak látszanak, de programokban, különösen ha saját alá készülnek, nem lehet az apró részletekre kiterjeszkedni.

A kedves vezető nővérek feladata, hogy a helyi viszonyok szerint a leányoknak megmagyarázzák, hol és miben gyakorolhatják pl. az önmegtagadást, a szerénységet, stb. erényt.

Rámutathatnak az egyes alkalmakra, amely majdnem annyiféle, ahány leány van a társulatban. Más alkalmak közé ke-

rül az a Mária-gyermek, aki hivatalba jár, mint az, aki otthon van a szülők szeme előtt; más, aki szolgál, vagy gyárban dolgozik. Mások a veszélyek és kísértések városban, mint falun.

A vezető nővér éber szeme és gyakorlatias érzéke egy tekintetre tisztában van a leánykák mindegyikének helyzetével, s e szerint irányítja őket az erények gyakorlásában.

Az imákat és szándékokat is a társulat lelki-életéhez mértén változtathatják meg. Ha valaki a program nyomán gyakorlatiasabbat, jobbat tud összeállítani, a Központi Lap örömmel fogadja a szíves beküldést, hogy a jövő évben már a márciusi számban, a május hó megkezdése előtt közölhessük.

Rajta tehát! A jó gondolatok és eszmék kölcsönös kicserélésével hathatósan előmozdítjuk a társulat általános fejlődését és lelki javát. Hiszen a jó Isten és a szeplőtelen Szűz előtt csak Mária-társulat van, s kell, hogy az egyes csoportok gondolatvilága, szándéka és törekvése mindjobban az egységnek a bélyegét viselje magán. Így pl. valamely fán is az egyes ágacskák tulajdonsága, és természete azonos a fának tulajdonságával és természetével. A levelek alakja, virága és gyümölcse egyik ágon olyan, mint a másikon. Kívánatos volna, hogy a lelkiéletben is ilyen hasonlatosság fejlődne ki az egyes Mária-társulatok között. A szeplőtelen Szűz, a kegyelmek Anyja, megsegít, ha részben mi is megteszünk mindent, ha önzetlenül dolgozunk, s ha figyelmünk nemcsak a magunk csoportjára, hanem a társulat általános javára is kiterjed.

Ami a program gyakorlati végrehajtását illeti, a gyermekek négy csoportra voltak beosztva. Az első csoport a tisztaságot, a második az alázatosságot, a harmadik az engedelmességet, a negyedik a szeretetet gyakorolta. Így tehát egy héten belül az egész program gyakorlatban volt. A következő héten cserél ek, így a hó folyamán minden gyermek minden erényt gyakorolt.

Május négy hete,

a Máriagyermekek 31 napos ünnepe.

Buzgólkodjunk együtt a Szűzanya tiszteletén közös erénygyakorlatokkal, hogy így a kegyelmekben, érdemekben is közösen részesülhessünk. Emellett természetesen erősen küzdünk főhibánk kiirtásán és az ellenkező erény elsajátításán. Alábbi beosztás rásegít, hogy tudatosabban gyakoroljuk a társulat jellemző erényeit a megjelölt közös szándékokra.

1. Tisztaság. Gondolataimban, szavaimban, cselekedeteimben.

Gyakorlat: Önmehtagadás, örködés. (Olvasmányok, kirakatok, beszélgetés, öltözködés...) Rágondolok: hol, mikor, kivel szemben?

Eszközök: Gondolkozva imádkozom el a nyolcad minden napján a Vezérkönyv 576. o. a Szeplőtelen Fogantatáshoz szóló imát. Legalább egyszer figyelmesen elolvasom a Vezérkönyv 38. old. „A tisztaság” c. fejezetet.

Szándék: Liliomsokorral örvendeztetem meg a Szűzek Királynéját: 1. az Ő szeplőtelen tisztaságának dicsőítésére; 2. hálából, hogy engem is meghívott liliomos táborába.

* Mindennapi lekiáldozásomat, s amennyire tehetem, a hét folyamán egy szentségi áldozást is, erre a szándékra ajánlok fel.

Napi fohász: Ó bűn nélkül fogantatt...

2. Alázatosság. Gondolataimban, szavaimban, cselekedeteimben.

Gyakorlat: Szerénység; szívesen maradok utolsó, nem mentegőtőzöm.

Rágondolok: hol, mikor, kivel szemben?

Eszközök: Elmélkedve végzem naponta a fájdalmas olvasó 3. tizedét. A nyolc nap alatt legalább egyszer gondolkozva elolvasom a Vezérk. 40. old. „Az alázatosság” c. fejezetet.

Szándék: Ibolyacsokrom az Úr Szolgálóleányának illatozzék: 1. köszönetül, hogy példát adott az alázatosságban; 2. a kegyelemért, hogy én és szereteim mindenkor őszintén, jól győnjünk. — *Mindennapi... stb.

Napi fohász: Ime az Úr szolgáló leánya...

3. Engedelmesség. Gondolataimban, szavaimban, cselekedeteimben.

Gyakorlat: Készséges lelkület Isten, szüleim, elüljáróim és társaim irányában. Engedelmesség a bűn határáig.

Rágondolok: hol, mikor, kivel szemben?

Eszközök: 1. Jól átgondolom a Miatyánk szavait. 2. A hét folyamán olvasgatom a Kézikönyv 43. old. „Az engedelmesség” c. fejezetet.

Szándék: Gyöngyvirággal 1. engesztelni óhajtom a dicsérendő szent Szűzet az engedelmesség ellen elkövetett sokszoros hibámért, mulasztásaimért; 2. kérem a boldogságos Szűzet, esdjen ki az összes Máriagyermeknek a mi Atyánk iránt gyermekieszen engedelmes lelkületet. *Mindennapi...

Napi fohász: Miatyánk, legyen meg a te akaratom.

4. Szeretet. Gondolataimban, szavaimban, cselekedeteimben.

Gyakorlat: Apró szívességek személyválogatás nélkül.

Rágondolok: hol, mikor, kivel szemben?

Eszközök: 1. Szorgalmasan kerülöm a szeretetlen megjegyzéseket. 2. A nyolcad folyamán részletenként olvasgatom a Kézikönyvből a 46. old. „A szeretet” c. fejezetet.

Szándék: Rózsáimat a szép Szeretet Anyjának nyújtom: 1. azon

örömöm kifejezésére, hogy tökéletes szeretetében sohasem bántotta meg a jó Isten; 2. hogy segítsen engem és minden magyar embert az Isten és felebaráti szeretetben előbbre jutni. *Mindennapi... stb.

Napi fohász: Magyarország Nagyszonya, könyörögj érettünk!

A reám eső erénygyakorlatot minden reggel elolvasom, a jószándékot megújítom, s hogy napközben is eszembe jusson, szent Órzoanyagalom segítségét kérem. (Ezenkívül valami külső jelhez is fűzhetem a rágondolást, pl. ahányszor ajtón ki-bemegyek, vagy felállok a helyemről, vagy a nevemet hallom, vagy a kezemre nézek stb.) Este számon kérem magamtól, hogyan teljesítettem jóföltételemet.

Agnus Dei.

(A Beringer-féle búcsú-könyvből.)

Sok nővér ismeri névleg az úgynevezett Agnus Deit. Egyik-másik hord is ilyent magánál, de nem ismeri eredetét, jelentőségét, sem a viseléséhez fűzött sok áldást. Hasznos szolgálatot vél teljesíteni a Központi Lap, ha a szíves érdeklődőket erről is fölvilágosítja.

Az Agnus Dei használatát az Egyházban ősréginek mondhatjuk. Megáldásának módja a 8. századba vezethető vissza. A római szertartások könyve határozza meg az Agnus Dei alakját, a hozzá való anyagot, a megszenteléséhez használandó mélyértelmű imákkal együtt.

Az Agnus Dei érem alakú, itt-ott négyszögletes táblácska. A húsvéti gyertya viaszából, amely már a templomban égett, készítik. A viaszban egy bárány képének nyomata látható, amely a kereszt oltárán fölállózott Isten Bárányának a jelképe. A tiszta, fehér viasz az Úr Jézus emberi természetét jelképezi, amelyet a szeplőtelen Istenanya szűzi méhében a Szentlélek Isten közreműködésével minden makula nélkül magára öltött.

Az Agnus Deiket csakis a pápa szentelheti meg. Övé ez a kiváltság. Pápaságának első és utána minden hetedik évében szentel ilyeneket. A megáldáshoz vizet használ, amely elemet Isten már az ó-szövetségben is számos csoda eszközlésére használta. A vízbe balsamot és krizmát

vegyít. Ebbe a vegyített vízbe mártja az Agnus Deiket, miközben Istenhez könyörög, áldja és szentelje meg őket, hogy a hívők, akik élő hittel viselik, a következő kegyelmekben részesüljenek:

1. A megáldott viaszérmén látható bárány szemlélése vagy érintése indítsa meg viselőinek szívét, megváltásunk titkainak megszívülésére; buzdítsa hálára Isten jótéteményei iránt, és nyerje el számukra hibáik bocsánatát.

2. Az érmen levő keresztnek jele távoztassa el tőlük a gonosz szellemeket, jégesőt, mennydörgést és vihart.

3. Az isteni áldás ereje által menekedjenek meg a sáttán cselvetéseitől és békóitól, amelyeket rájuk kivetni le-selkedik.

4. Tűz, víz, pestis és nyavalyatörés utól ne érje a jám-bor hívőket.

5. Szerencse és szerencsétlenségben kísérje őket Isten oltalma és Urunk Jézus Krisztus életének és szenvedéseinek titkai őrizték meg őket hirtelen haláltól, s minden e-gyéb baj és veszélytől.

Nagyok a jótétemények és kegyelmek, amelyeket Jézus Krisztus helytartója az Egyház nevében Istentől kiesdekel a hívők számára, akik a megáldott Agnus Deit bizalom-mal hordják, vagy házukban őrzik.

Ennek a hathatós imának az ereje nem egyszer csodát is eredményezett.

A Csodásérem.

A mult év október havában feküdt kórházunkban egy sze-gény beteg, akinek betegbb volt a lelke, mint a teste. Mint ka-tona hosszú időt fogságban töltött, ahol hitét teljesen elveszítette, s egészen megátalkodottnak mutatkozott. Gyónásról hallani se akart, de annál szívesebben gúnyolta a vallást és szidalmazta a papokat. Az osztiályon levő nővér, a szeplőtelen szent Szűz iránt való teljes bizalommal, egy Csodásérmet adott neki s meg-téréseért egy szent kilencedet kezdett el. S a jóságos Szűzanya,

a bűnösök oltalma, csakugyan föltűnően érezte irgalmát a sze-gény bűnös iránt. A beteg észrevétlenül teljesen föl hagyott val-lásellenes beszédeivel, egyre csendesebb lett, magábaszállt s minden felszólítás nélkül maga kérte a szent gyónást. A nové-na végén testben-lélekben egészségesen tért haza övéinek örö-mére. Hála érte a jó Istennek és a csodásérmű égi Nagyasz-zonynak.

Szekszárd kórház.

* * *

Egy 10 éves leányka agyhártya- és tüdőgyuladásban súlyos betegen feküdt a pécsi kórházban. Állapota veszélyes volt. El-látták a végső szentségekkel. 40 foknál magasabb lázban szen-vedett. Egyik kedves nővér Csodásérmet adott neki és buzdítot-ta, hogy bizzék nagyon a szeplőtelen Szűzanya segítségében. A gyermek elaludt, az orvosok aggódtak, hogy halva találják. Mi-kor a gyermek felébredt, enni kért és mondá: „Kedves Nővér, én már nem vagyok beteg, nem fáj semmi, szabad fölkelni?” Az orvosok nem hittek szemüknek, hogy a gyermeket hirtelen min-den veszélyen túl találták. A leányka édes atyja, ki eddig hi-tellen volt, ezen eset láttára megtért.

Csodásérmű szűz Anyánk meggyógyította a gyermek testét, hogy megmentse az apa halhatatlan lelkét.

Szent Vince Bölcsője.

Le Berceau (olv. Berszó) de Saint Vincent de Paul.

Ha szent Vince életében születésének egyszerű kis házikójáról olvasunk, lélekben most is ott látjuk ezt a régi, magányos helyén, kerttel és szántóföldekkel körítve, amint volt 1567-ben. Szent Vince idejében ugyanis még az ügy-nevezett tanyarendszer létezett, amikor a házakat arra a telekre építették, amely a családnak egész birtokát képezte.

Bizonyára nagy csodálkozás töltene el szívünket, ha szemünk elé varázsolhatnók a Depaulék ősi telekének mostani képét, ezt a nagyszerű panorámát. Szent Vince Bölcsőjén ugyanis szülőházát és a telket értjük, ame-lyen a ház állott. Mivel sajnos szent Vince magyar leá-

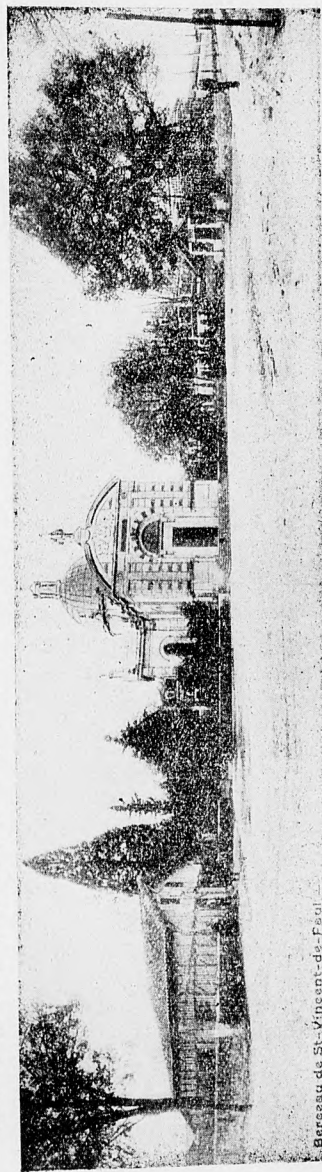
nyai közül aligha egy is láthatja meg a valóságban szent Vince Bölcsőjének mesészép átalakulását, némi kárpótlással a Központi Lap nyújt róla és történetéről részletesebb tájékoztatást. Bizonyára mindnyájunkat érdeklí jó Atyánk születési helyének ily dicső színvonalra való emelése, ahová a franciák kegyelele és hálája az emberiség nagy jötevője iránt emelte.

Repülünk el a képzelet szárnyain Franciaországba és ülünk föl Párizsban a gyorsvonatra. Ha az utas Középfraanciaországon át délnyugatnak a Pyreneusok felé tart, mihelyt Buglos kegyhely templomának tornyát elhagyta, csakhamar egy másik torony tűnik föl a látóhatáron. A vonat megáll. S most a kalauz olyan helység nevét kiáltja ki, mely az idegent csodálkozással, a zarándokot örömmel, szent Vince gyermekeit pedig szent büszkeséggel tölti el. „*Le Berceau de Saint Vincent de Paul! Szent Vince Bölcsője!*” hangzik szét a szentelt légben. Tehát nem Pouy többé az a község, ahol szent Vince született, amint életrajzában olvassuk, hanem ma hivatalosan Szent Vince Bölcsőjének nevezik. Sok utas száll ki. S akárcsak Lourdesban, ahítattal tartanak a kupolás kápolna felé, amelyet templomnak is nevezhetünk. Látható meghatottsággal keresik föl a zarándokok szent Vince születéshelyét, amely valóságos kegyhely a szegények atyját szerető lelkek számára.

Tartsunk mi is velük. Nézzünk körül, mit látunk a kegyhelyen? Talán egy kis házikót, kertet és szántóföldet? Ó, korántsem! Egy parkszerűen elrendezett, csinos épületekből kedves csoportképet, telve élettel és szent törekvéssel. Persze a régi stílű ősdi házikó is ott van, amit mi szent Vince házának ismerünk. Hiszen ez a csoportképnek a szíve s féltett kincse. E köré fonódik minden más épület, mint a szentek feje körül a dicsfény.

Nos, kezdjük meg a szemlét és szívjuk magunkba a-lázatos atyánknak e szentelt földnek minden porszeméből felénk ömlő szellemét. Elsősorban is benézünk a bazilikaszerű, szép kápolnába. Hét lépcső vezet föl. A homlokzat fölött, magasan fönt a templom ormán szent Vince élet-

nagyságú szobra áll egészen szabadon. A jó atya kitért karokkal hivatogatóan tekint le, mintha üdvözlésül ívére óhajtana ölelni minden jövevényt. S mit mondjunk a templom belsejéről? Raillik a zsoltáros szava: A király leányának minden szépsége belül vagy. Ékességgel párosult csinos egyszerűsége méltó az alázatos pástorfiú lelki nagyságához és erényeinek tündökléséhez. Kis imádás után a kápolnát elhagyva, ismét a szabadban vagyunk. Baloldalt mintegy 30-40 lépésnyi távolságban megpillantjuk a már kissé ismeretes házikót, amit képeken nem egyszer láttunk. Ahítattal közeledünk feléje. A bejárat fölött a padlásszoba két ablaka között egy márványtáblán a következő felirást olvashatjuk: *Ez volt Depaulék háza a 17. század végéig.* Bent egy falragaszon pedig a ház rövid története olvasható.

Berceau de St. Vincent de Paul.
 Szülésház.
 Leányvárvaház.
 Elárgottak Menedékháza.
 SZENT VINCE BÖLCSŐJE.
 Kápolna.
 Fiúvárvaház.
 Apostoli iskola.
 Tölgyfa.
 Ipermdhely.

A ház belsejében szembetűnően nincsenek szobákat elválasztó falrekeszek, amiért is imaházzerű benyomást gyakorol a szemlélőre. A közepén egy csinos főoltár áll szent Vince tiszteletére, gazdag ereklyékkel ellátva. Ereklye-oltárnak is nevezik. A két mellékoltár a szentnek két megdicsőült fia: b. Clet és b. Perboyre tiszteletére van szentelve. Az egyszerű házikó valóságos kápolna, mert állítólag szent misét is lehet benne mondani.

A zarándokok áhitattal lépik át a kedves házikónak küszöbét, ahonnét még mai napig is szent Vince mély alázatának és szeretetének illata, mint kellemes tömjénfüst száll ég felé. Ez a szellem bensőséges meghatottságra hangozolja a látogatók lelkét.

A házikóból kijövet a templomtól jobbra épen ilyen távolságban láthatjuk égfelé meredezni a terebélyes tölgyfát, amelynek hasadékaiban a szent Szűz szobra foglal helyet. Egy méter magas kőfalon csinos vaskerítés fogja körül a faóriást. Ennél a tölgnél szívta magába a kis Vince és táplálta lelkében a szent Szűz iránt való szeretetét, amit elköltözvén a földről, örökségül hagyott két lelki családjának. Itt ezen a sikszágon legeltette juhait az alázatos pásztorfiú, aki egy félszázaddal később pásztora lett egy majdnem megszámlálhatatlan lelki nyájnak. Mielőtt elbúcsúznánk ettől az áldott helytől, szakítsunk le magunknak, amint ezt minden zarándok teszi, emlékül egy-egy levelet a nagy tölgyről, amely vénségének dacára büszkének látszik lenni a nagy kitüntetéstől, hogy a nagy szent Vincének a neve ily glóriás fényt derít reá.

A kápolna két oldalán elterülő fák, fenyőszálak és egyéb díszbokrok parkszerű képet tárnak a szemlélő elé. Amit eddig láttunk, képezi szent Vince Bölcsőjének keleti frontját.

Most pedig menjünk be a kápolna baloldalán levő nyitott kertajtón a szentély mögé. Mit lát itt csodálkozó szemünk? Az épületek egész sorozata díszes koronát fon a szentély köré. S nini, vidám, futkosó gyermekcsapatok, majd meg komolyan tanuló ifjak tarkítják a tágas udvart.

Közben-közben egy-egy öreg nénike, meg hácsika vándorog apró lépéssel lassan tovább, vagy sűtkérezik a nap meleg sugaraiiban. Mit jelent ez a vegyes jelenet? Szent Vince kedvenc szeretetművei húzódnak meg szegényes házikójának árnyékában.

Van egy leányárvaház 60 gyermekkel; fiúárvaház 40 gyermekkel. Egy menedékház 30 elaggott nő és 30 férfi számára. Valamennyien élvezik a szeretet leányai gondozása alatt az árvák és szegények atyja halhatatlan emlékének áldását. Ez a három épület képezi Szent Vince Bölcsőjének nyugati frontját. A fiúárvaházról északra, a tölgyfa felé van még egy emeletes, különálló, nagy épület. Ebben a misszió társulat műveinek gyöngye kapott melegházat. Szent Vince fiai vezetése alatt áll egy virágzó apostoli iskola, ahol körülbelül 80 diák készül elő a papi, meg a misszionáriusi hivatás méltó betöltéséhez. 12 lazarista foglalkozik velük. Ehhez az épülethez hozzáépítve találunk még egy műhelyt is, ahol valószínűleg az árva fiúk nyernek különböző mesterségekben kiképzést.

„Csodálatos Isten az ő szentjeiben.” Ha az alázatos Vince lélekben előre látta volna a dicsőségnek azt a fénykoszorúját, amit honfitársai idővel születése helye köré fonnak majd, talán a föld középpontjáig rejtőzött volna. Szent Vince jó atyánkon csakugyan megvalósulni látjuk az Írásnak e mondását: „Az alázatost fölemeli a dicsőség.”

Miután úgy nagyjából már mindent megtekintettünk, üljünk le a nagy tölgyfa árnyékába és hallgassuk meg szent Vince szülőházának és jelenlegi átalakulásának gondviselészerű történetét.

Lélekben visszamegyünk a 16. század helvenes éveibe. Depaul szülőket 6 szorgalmas, jó gyermek boldogítja. A kis telek, amely a ház körül terül el Ranquin nevet visel. E névre sokszor fogunk visszatérni elbeszélésünk folyamán. Ranquin telek csupa életet lehel. A kis gazdaságban minden családtagnak korához képest kijut a munkából. Mindent ők maguk végeznek, és gondoskodnak a családi tűzhely épségéről és fennmaradásáról. Az idő múlik.

A gyermekek szemmel láthatóan nőnek és kezd megnyilatkozni bennök a jövőendő hivatás. Vince, a harmadik, öröktől fogva kiválasztott gyermek, a föld művelésénél magasabbra született. Isten papi pályára hívta meg, s hogy tanulmányainak nyugodtan élhessen, ő az első, aki elhagyja a családi fészket. Szinte észrevétlenül nagy kort ér el valamennyi. A legidősebb fiú, Depaul János, már is el került a háztól. Leschine nevű szomszédos telekre költözött, ahol valószínűleg hozzá méltó élettársra talált. Ez a telek jóvedelmezőbb volt, mint szülőinek telke s azért ott is maradt.

1598 február 7-én halt meg szentünk atyja, aki nagy úrt hagyott vissza a családban. A két leánynak, Máriának és Claudiának is hamar szárnyai nőttek, s hogy új családi tűzhelyet alapítsanak, ők is nemsokára elhagyták az ősi fészket. A családnak a lelkét, a jó édesanyát, valószínűleg az egyik leány vitte el magához, mert hiteles adatok nyomán a 17. század elején szent Vince két fiatalabb fivére, Bernát és Domonkos lakott a Ranquine telken, a szülőházban. A két legényfiú ügylésznek nem szándékozott házasságra lépni, s így a kedves kis tanyán lassan-lassan kihalt minden élet. A két fiú a látszat szerint nem vezetett háztartást, s a kis birtok, valamint a szülői ház jókarban való tartásával sem sokat törődött.

Kifürkészhetetlenek Isten bölcs utai. Annak a háznak, ahol a nagy szent Vince látott napvilágot, ahol bölcsője ringott, s ahol gyermekéveit élte át, annak a háznak nem volt gondviselője, aki megoltalmazta volna az idő romboló hatásától. 1682 körül, alig egy-két évtizeddel szentünk halála után, romba dől szülőháza annak, aki csodás alkotásával ezreknek nyújtott otthont. A szoba azonban, amelyben született, még egy ideig fönmaradt.

Lostalot úr, Pouy község plébánosa, aki nagy tiszteletet táplált a szentség hírében meghalt Vince úr iránt, egy feszületet állíttatott föl a lerombolt ház helyére. A század vége felé pedig, miután a szoba is pusztulásnak indult, egy kis oratóriumot építtetett romjaira. Egy festményvel is ellátta, amely a kis Vincét ábrázolta, amint a szent

Szűz előtt térdelve imádkozik. Mostantól kezdve egyesek, sőt nem ritkán egész zarándok-csoportok, a buglosi kegyhely felé tartva, a kis imaházba is betértek, hogy leróják tiszteletüket Isten nagy szolgája iránt.

Szent Vince két nőtlen fivérének, Bernát és Domonkosnak halála után legidősebb fivérének unokája, Depaul Lajos örökölte Ranquine földjét. Az új házigazda 1706 körül a házikót újból fölépítette, de már nem egészen a régi helyére, hanem kissé dél felé, annyival lejjebb az eredeti helytől, amennyi tért a kis oratórium elfoglalt, amit dédnagybátyja dicső emlékére tiszteletben tartott. A kis oratórium tehát az új ház északi oldalához egészen hozzá volt építve, úgyszólván azzal egy föld alatt állott.

Nemsokára elérkezett a dicső nap, hogy az alázatos Szent az oltárra kerüljön. Az Egyház 1729 augusztus 21-én boldoggá avatta a szegény földművesnek fiát, a szeretet nagy apostolát. S most szegény Pouy falucska, „*Emeld föl köröskörül szemedet és lássad, mert eljő a te világosságod, az Úr dicsősége fölötted föltámadott.*” (Izaiás.) Nagy örömmel várakozik Pouy szerény lakosaira. Az Egyház az új Boldog tiszteletére szerkesztett mise mondását szeptember 27-ére csak négy helyen engedélyezte. Ezek közül elsőnek Pouy községet nevezte meg, utána Clichyt, Chatillon-le-Dombest és Párizst.

Az isteni Gondviselés úgy intézte, hogy a szerény kis oratóriumnak jutott a nagy dicsőség osztályrészül, hogy ezt az első szent misét az ő falán belül celebrálja a boldognak egyik lelki fia. Evégből föl kellett szentelni, vagyis kápolnává avatni a kis imaházat.

Hiteles adatok nyomán de Mauriol Rajmund, a buglosi misszióház főnöke, aki egyszersmind Pouy községnek is plébánosa volt, szentelte föl a kis kápolnát. Ő maga írja le az esetet. „Miután a daxi püspöktől engedélyt nyertem, hogy Ranquine telkén, a b. Depaul Vince születési szobájának helyén fölépült oratóriumot fölszentelhessem, Pouyba mentem, ahonnét a lakosság körmenetben elkísért az említett kápolnáig. Megáldottam, és 10 óra felé celebrál-

tam benne az első szent misét. Utána a hívek körme-
netben ismét visszakisértek.”

Hogy a dicsőség e fényözönétől össze nem roppant
a kis faalkotmány! S vajjon mit szolt az alázatos b. Vince,
ha az égből letekintve látta szülőhelyének e nagyszerű
fölmagasztalását?

Az idő egyik évet a másik után kergette előre. Vas-
fogaitól a kis kápolna is sokat szenvedett. Már az 1740-es
években sürgetően javításra szorult. A Depaul örökösök
és mások is tehetség szerint hagyományoztak a kápolna
javára. A javításra, esetleg újjáépítésre szóló összeget a
buglosi misszionáriusoknál helyezték letétbe, amiért is az
ügyet szent Vince fiai vették kezükbe. Időközben az Egyház
b. Vincét a szentek soraiba emelte, ami annál inkább sür-
gette a kis kápolna gondozását. A buglosi ház akkori fő-
nöke, s egyszersmind Pouyi község plébánosa, De Vignes
úr 1570-ben kezdte meg a kápolna fölépítését és 1571-ben
már a köztisztület rendelkezésére bocsáthatta. Azonban
De Vignes úr az új kápolnát nem a régi helyére, hanem
ettől északra, körülbelül az eredeti helytől 20 méternyi tá-
volságban a kert végére építtette. Hogy milyen ok indította
erre az eljárásra, arról a krónika nem tesz említést. Lehet-
séges, hogy az imádkozók, akik nem ritkán körmenetben
keresték föl a drága szentélyt, zavarták a Depaul család
házi nyugalmát. Tény az, hogy az első kis kápolnát tel-
jesen lerontották, úgy hogy most már csak emléke maradt
fenn a szoba helyének, melyben szentünk született.

Az újra épített kápolna volt most a köztisztület tárgya.
Itt dicsőítették szent Vince nevét. Ez a kápolna egy teljes
századig fönmaradt. Még a francia forradalom is, amely
számtalan ily szentélyt szédült, Franciaország nagy Szent-
je iránt való kegyelemből azt megkímélte a lerombolástól.

Térjünk most vissza Ranquine földjére, ahol az első
kis kápolna és a Depaul Lajostól fölépített új ház állott.
Meddig maradt az ősi telek és ez a ház a Depaulok
birtokában?

Depaul Lajos meghalt 1718-ban. Ranquinet fiára János-

ra hagyta, aki harmadízben is megházasodott, és a csa-
ládi birtokot legifjabb fiára, Depaul Tamásra hagyta. Már
a 18. század közepén vagyunk. Depaul Tamás Pontoux-
ban, édesanyja birtokán lakott, azért örökségét 1751-ben
eladta öccsének, a leschinei Depaul Jánosnak, aki szintén
csak rövid ideig örvendezhetett a családi ereklyének, mert
1783-ban, március 23-án az Úrban elhunyt. A leschinei
birtok, amint már egyszer hallottuk Ranquinenal szomszéd-
os telek volt. Depaul János végrendeletében javainak ál-
talános örökösül fiát, Tamást nevezte ki, de nem tesz
említést Ranquine földjéről, s a rajta levő házról.

A Depaulék ősi birtokát tehát Depaul János eladta
az 1780-as években. A gazdag földes úr, Nougaro János,
ki Daxban lakott, vette meg tőle. A tényt hitelesen bizo-
nyítja, hogy Nougaro János egyik hűbéresének fiát, ki
Ranquine földén 1778-ban született, keresztvíz alá tartotta,
Nougaro János 1800 július 30-án halt meg és Ranquinet
leányára, Lasserre özvegyére hagyta, akitől, mint látni fog-
juk, 1841-ben Landes prefektusa vette meg a szent célra,
amire az isteni Gondviselés kezdettől fogva rendelte.

Lássuk immár, hogyan alakult át ily csodásan szent
Vince szülőföldje azzá, aminek ma látjuk? Nagyot fordult
azóta a világ az idő tengelyén. Borzalmas megrázkódtatá-
son ment át Franciaország a 18. század vége felé. A nagy
forradalom vad orkánja minden szépet, nemeset lerombolt.
A vihar elmúltával, amerre a szem tekintett, nem látott
mást, mint a véres ellenségeskedésnek gyászos nyomait.
A nép újból föleszmélt. A jobb érzelműek lelke visszasírt
a sok szeretetmű, a sok remek intézmény után, amit Depaul
Vince a francia földön két századon át létesített, s most
romokban hever. Elégtételt óhajtottak nyújtani Istennek és
a szeretet nagy szentjének. A jóakaratot csakhamar tá-
mogatta a kegyelem.

Az 1820. év közeledett. Pouy község Landes kerüle-
téhez tartozott. Isten Ducros úrnak, Landes bizottsága tit-
kárának sugalmazta a gondolatot, hogy szent Vince szü-
lőháza telkén olyan emléket kellene fölláztatni, amely méltó

a szeretet nagy hőséhez. A gondolat a kerület prefektusának, De Puysegur grófnak, szívében termékeny talajra talált. Külön bizottságot szervezett, amelynek ő maga lett az elnöke. Személyesen írt ez ügyben mindenfelé. Tervét az airei püspökkel, kihez Pouy tartozott, és Párizs érsekével is közölte; majd meg Franciaország összes püspökéhez intézett lelkes fölhívást, hogy papjaikkal és a hívőkkel együtt járuljanak az országos ügy megvalósításához.

A nemes gondolatot mindenütt méltányolták és gazdag adományokkal támogatták. Sokat jövedelmezett az e célra rendezett sorsjáték is, amit jóval későbbben rendezek. Az ügy azonban elhúzódott az 1840-es évekig, míg teltre kerülhetett a sor. Ugyanis sok terv került napfényre és dől romba, míg Isten akaratát végre eltalálták. Eleinte csak templomot, majd Franciaország elaggott papjai részére papi otthont, majd meg irgalomházat akartak építeni. Végre is, fején találva a szöveget, elhatározták hogy szent Vince fiait és leányait, s azokat a szeretet-műveket telepítik alapítójuk szülőháza köré, amelyek szívének legkedvesebbek voltak.

Most már szinte akadálytalanul indult meg s haladt előre a nagy munka. 1841-ben Landes kerületének bizottsága megvette De Lasserre özvegyétől a Depaulék ősi földjét Ranquinet a házzal s a szomszédos területekkel együtt, mert a nagy kiterjedésű terv megvalósításához szükség volt rá. Lannéluc Aire buzgó püspöke és ft. Etienne generális atyánk nagylelkű adományokkal siettették a tervezett emlék föllállítását, amely örök időkre hirdeti a franciák szeretetét a nagy szent Vince iránt.

Tíz év leforgása után, 1851 augusztus 6-án volt a templom alapkővének ünnepélyes letétele. Lannéluc püspök végezte a megható szertartást. A templom fölépítése után a többi épületre, majd meg a Depaulék házának áthelyezésére került a sor, amely a Berceau-nak (Berszó, bölcső) mintegy szívét képezi. A házat olyformán helyezték át, hogy az a része, ahol az oltár van, arra a telekre jusson, ahol szent Vince szülőháza eredetileg állt.

A jó Isten áldása, mely a nagy munkát kísérte, azt

eredményezte, hogy az 1864. év elején már teljesen készen állt a remek alkotás. Lannéluc püspök 1855-ben meghalt, s így utódjának, Epivent püspöknek tartotta fenn Isten a kitüntetését, hogy a szent Vince tiszteletére emelt templomot ünnepélyesen fölszentelje, s a többi épületet is megáldja. Amint előbb adakozásra hívták föl az egész püspökséget, most Epivent mindegyiknek meghívót küldött, hogy részt vegyenek az országos ünnepségen.

A bordeauxi érseken kívül még 4 érsek, 8 püspök, nagyszámú papság, a miniszteri követ és számtalan hivatalos kiküldött, magasrangú és egyszerű zarándok gyűlt egybe Szent Vince falujában. Az egyszerű falucska ilyen pompát még eddig sohasem látott.

Az 1864 április 24-én, szent Vince születésének ünnepén volt a templom ünnepélyes fölszentelése. Ezer meg ezer ajak dicsérte, s a kis rónaságnak minden zúga, a rétnak minden virága, a fáknak minden levele visszhangozta e napon az egykori kis Vincének, most az Egyház nagy szentjének örökre áldott nevét. Ez alkalomból kapta meg a fölépített alkatrész, — az említett szép csoportkép — nevét: Berceau de Saint Vincenc de Paul. A rövidség kedvéért csak Berceau-nak (olv. Berszó) hívják. Maga a község már 1828 december 3. óta „Szent Vince” nevét viselte hivatalosan, A kormány is, mint közhasznú intézménynek, nyilvános jogot adott Berceau-nak 1865 október 21-én kiállított okmányban, amelyet Napoleon császár aláírásával megerősített.

Ez dicső atyánk szülőházának igaz története. Lám, milyen előkelően nagy kincsei vannak kedves társulatunknak! Azonban nehogy itt felejtjük magunkat a nagy tölgyfa alatt, vegyük ismét kezünkbe a vándorbotot, s menjünk hazafelé. De mielőtt elbúcsúznánk a társulatnak e szentélyétől, térjünk be még egyszer a kis házikóba, s áldjuk Istenet, hogy a nagy szent Vincének édes gyermekei lehetünk.

A kornett története.

Gyermekkorunkban nem kis fejtörést okozott némelyikünknek, hogy mikép készülhet a kedves nővérek nagy kalapja. Próbálgattuk is papírosból, törülközőből, utánozva, de csak nem sikerült. Mint fiatal nővérek is eleget vesződtünk, míg készítési módját megtanultuk. Nem egy kudarcon nevetünk még ma is. Egyik-másik talán ki is fakadt: Ugyan ki találta ki ezt a csodás szerkezetet?! Majd hallottunk, olvastunk róla, hogy szent Vince határozata folytán a nővérek öltözéke olyan legyen, mint a Párizs környékén lakó falusi asszonyoké, de sehogy sem ment a fejünkbe, miként viselhettek azok az egyszerű nénikék ilyen művészi szerkezetű fejdísz. Hát bizony, nem is viseltek azok soha ilyent. A kornett lassan-lassan fejlődött mai alakjáig. Úgyebár kíváncsiak és szívesen hallgatják meg fejlődésének történetét.

Boldog anyánk 1633 november 29-én kezdte meg hivatásunk művelését az első csapat nővérrel. Akkor még nem volt sem szabályuk, sem egyenruhájuk. Öltözetük és hajviseletük tényleg olyan volt, mint a főváros környékén lakó paraszt asszonyoké. Szent Vince 1640-ben tartott egyik konferenciájában még így szólította meg őket: „Önök szegény leányok, még fejkötőjük sincs.” Boldog Le Gras anya is említi, hogy szinte restelkedett a tarka színű csapattal az utcán végig menni. Szent Vince, aki lépésről-lépésre követte az isteni Gondviselés utait, még mindig habozott közös jelleget adni a jó leányoknak.

1641-től kezdve mégis bizonyos egyformaságra törekedtek, de az öltözet jellege a régi maradt a társulat minden intézetében, Nantesban, Angers-ban stb. Fejdíszük ez idő tájt még nem volt.

1644-ben Le Gras anyáknak Portail úrhoz intézett egyik levelére szent Vince megengedi, hogy az újonnan belépő nővérek fehér kornettet viselhetnek; de határozottan kiköti, hogy fátyoluk ne legyen. „Kolostoruk folyosói a város utcái, fátyoluk a szent szerénység legyen, —” mondja 1644 augusztus 13-án. Ez az első kornett korántsem hasonlított a maihoz. Kis fehér vászondarabból állott, amit elől kissé fölhajtva, egyszerűen a hajukba tűztek, vagy kis kötővel hátul megkötöttek, amiképp ezt Naseau Margit fényképén is látjuk. Tudnunk kell, hogy a társulat

első két évtizedén át még nem volt az úgynevezett beöltözés, mivel ki-ki saját ruháját viselte. De a kis kornett, amit már viseltek, az egyenruhának a viselését is sürgette.

Az első beöltözés valószínűleg az 1650. vagy 51. évre esett. Boldog anyánk utasításaiban három ízben beszél újonnan beöltözött nővérekhez, s ezek közül a harmadik 1653 február 2-án volt. A két előbbiről hiányzik a keltezés. Annyit tudunk, hogy szent András apostol ünnepe előestéjén így szólt a 4 új nővérhez, akik másnapra a szent ruhát megkapták: „Mily boldogok. Kedves Nővéreim, hogy az Úr Jézus azon a napon hívja szolgálátára, amikor 4 apostolt is meghívott, hogy őt kövessék. Önök is mindenről le akarnak mondani, még saját ruhájukról is, hogy a szeretet leányai egyszerű, szegényes ruháját fölvegyék. Ó mily drága legyen ez a ruha előttük!...” Másnap a szokásos imák elmondása után, rájuk adta a szent ruhát. Ezt a ténykedést újból hosszabb tanítás követte, amelynek befejeztével maga igazította mindegyik fejére a toquát. Anyai szíve egész melegséggel szólt mindegyiknek a fehér fejdísz jelentőségéről.

Tehát az 1650-es évek elején az eddigi kis kornettet már toquára tűzték. Hogy azonban a kornett viselése akkor még nem volt általános, mutatja az 1657 március 23-án tartott tanács határozata, amely megengedi Lengyelország nővéreinek a kornett viselését.

1685-ben Jolly generális atyánk engedélye nyomán jött szokásba, hogy a kornettet bonnóra tűzzék, s most már mindjobban közeledett művészi szerkezetéhez. Azonban elképzelhetjük, milyen mindenféle alakban lehetett látni ezt a kezdetleges kornettet, hiszen a vászondarab nem volt keményítve. Már 1724-ben vagyunk. Egy darab meglehetősen korlátolt terjedelmű vászondarabból állott; elől magasra emelték, két oldalt lelógott. A zágrábi irgalmas nővérek, akik valószínűleg a francia forradalom idejében a mi társulatunk fájáról szakadtak le, mai napig is ezt az alakú kornettet hordják, avval a különbséggel, hogy kissé ki van keményítve.

Az 1790-es években kitört nagy francia forradalom forgatagában a vallásos társulatokat eltörlő rendeletek hatására a fehér kornett is eltűnt, de csak Franciaországban; a külsországi tartományokban megmaradt az eddigi alakban.

A nagy vihar elmúltával az ország minden részében szét-szóródott nővérek újból összeverődtek az új anyaházban, amit

a kormány Delean anyának a társulat céljaira 1800-ban a Vieux Colombier utcában följánlott. S habár ugyanakkor a társulat egy külön okirat alapján visszanyerte az állam jóváhagyását is, mégis óvatosságból csak Napoleon császár megkoronázása után három hónappal, 1805 március havában (a pontos napot, sajnos, az Annalesek nem jegyezték föl) vették föl újból a majdnem 15 éven át nélkülözött fehér kornettot. Emlékezetes nap ez a társulat történetében. Fech kardinális mondta a szent misét, amelyen a császár anyja is jelen volt.

Most a kornett még diadalmasabban jelent meg Párizs utcáin és az ország minden táján, mint a forradalom előtt. Nem is csoda, hiszen formáját tekintve tetemesen megszépült és tökéletesbült. Ugyanis a tartósság szempontjából — miután a társulat egészen szegény volt, — a főnökök megengedték a vászon keményítését. Ennek következtében mintegy magától formálódott olyanná, mint ahogy most ismerjük. Persze, egész nagyságát és tökéletességét még akkor sem érte volt el.

Párizsi anyaházunkban egy teremben a generális anyák fényképeinek teljes sorozatát őrzik. Ezeken a képeken látható, mint növekedett és szépült a kornett a társulat benső alakulásának arányában. A vászondarab jóval rövidebb és keskenyebb volt, s lassan-lassan fejlődött a mai alakjáig. Ebben a formájában az 1850. évtől kezdve viselik a szeretet leányai a kornettot.

Reméljük, hogy drága fejdíszünk, amelynek teljes kibontakozásához 200 esztendő kellett, — most már elérte azt az alakot, amit a jó Isten tervezett számára és csak azon kell lennünk, hogy a női hiúság folytán el ne torzítsuk, s el ne veszítse vallásos jellegét. Ez akkor történnék, ha a két oldaltú használatával túlságosan körülszorított, túlförmás alakot adnánk neki. A hiúság bélyege tetemesen lefokozza az alázatos szerénységet, amelynek képviselője a kedves kornett.

A csodásérmű Szűzanya megjelenése óta a kornett mintegy összeforrott a Csodáséremmel, s annak elterjedésével a köztisztületnek tárgya lett. A társulat szeretet műveinek tág mezén a kornett a krisztusi szeretetnek a zászlaja, s mint a kommunizmus után többen mondogatták, a vallási békének a jelvénye mindenütt, nemcsak a katolikus országokban, hanem az eretnekek és pogányok között is. Örüljünk, hogy a kevés kiválasztott közé tartozunk, akik ezt az életnél drágább kornettot hordhatják.

Rutan Margit vértanú nővér

a daxi kórház első főnöknője

Férfias bátorsággal küzdött. (Judit 15-11)

Ki az a Rutan Margit? Hiszen eddig jóformán még nevét sem hallottuk. Úgy ám! Sok ilyen drága gyöngyöt rejt társulatunk, hősiességekben gazdag múltja ölében. Csak lassan-lassan, szinte féltő óvatossággal kerülnek napvilágra a vértanúság ragyogó dicsőfényében elődeink legkiválóbbjai.

Amit a Szentírás Judit férfias bátorságáról mond, Rutan Margit nővérré is ráillik. *Jeruzsálem dicsősége, te népünknek büszkesége vagy.* A mi Juditunk ugyan nem vágta le a francia forradalom Holofernesének fejét, hanem ellenkezőleg, bátor hitvallomásával és saját feje hullásával szerzett dicsőséget hazájának és főképen szent Vince lelki családjának.

Miként a négy arrasi vértanú, Marianne és Ottilia angersi nővérek, Rutan Margit is megérdemli, hogy csodálkozással tekintsünk rá. A jó Isten kegyelme az idők folyamán előbb-utóbb őt is az oltárra emeli, miután a daxi püspök már is lépéseket tett a vele együtt szenvedett vértanúk boldoggáavatása ügyében.

Sajnos, Rutan Margit nővér erényes életéből, amelyből a vértanúság pálmája sarjadzott, egyelőre csak kevés adataink vannak. Azért csak rövid mozifelvételekben adhatjuk le, az eddig majdnem teljes homályba rejtett vértanú nővérünknek földi pályafutását. Azonban e néhány szerény kép is elég lesz ahhoz, hogy megszeressük és örvendve adjunk hálát Istennek, hogy őt társulatunknak adta.

1. A hős leány bölcsője és családja.

Rutan Margit 1736 április 23-án, Metz városában született. Jámbor szülei még aznap a templomba vitték, hogy

a Szentlélek a keresztség szentségében élő templomává avassa föl, s örökre birtokába vegye az eleve kiválasztott mennyei honpolgárt. Isten különös megengedése folytán a szent keresztségben Margit nevet kapott, ami gyöngyöt jelent. Rutan nővér csakugyan megfelelt nevének, mert vértanúságának bíborában családjának legdrágább gyöngye úgy ezen, mint a másvilágon.

A kiváasztott gyermek bölcsője nem előkelő kastélyban, hanem egészen egyszerű munkás családnak szentélyében ringott. Szülei egybekelésük alkalmával — a látszat szerint — a teljesen vagyontalan nép rétegéhez tartoztak. De ha anyagiakból gyéren is jutott ki a fiatal házaspárnak, annál dúsabb szellemi kincseket hozott mindegyik hozományul a fölépítendő új család alapjaira. Oly kincsek voltak ezek, amelyekről a Szentírás mondja, hogy a rozsda meg nem marja és a tolvajok el nem rabolhatják.

Rutan Károly és Forat Mária keresztény erények, főképen pedig a mély vallásosság és a munkaszeretet tőkéjével csakhamar szép és tartós családi fészket építettek, amely fölött állandóan Isten áldásának napja ragyogott és rövidesen vidám élet költözött bele. Isten a jámbor házaspárnak szent frigyét 15 gyermekkel áldotta meg.

Margit a nyolcadik gyermek volt, a kis hadseregnek a kellős középpontja. Így születése sorrendjénél fogva is már köréje sereglett a hét testvérpár, korántsem sejtve, hogy egyszer az égben csakugyan mint családjuk fénypontjára tekintenek föl hozzá valamennyien.

Ha elfogadott tény az, amit sokan állítanak, hogy Isten a legzseniálisabb embereknek és legkiválóbb szenteknek kiváló jó édesanyát adott, akkor bátran következtethetjük, hogy Rutan Margit anyja is azok közé tartozott, akiket a Szentírás „az erős asszony” címmel tisztel meg. A jó anya egész szívvel családjának élt. Hogy milyen jól értette keresztény kötelességét, bizonyítja az, hogy gyermekei közül hárman értették meg a tökéletesebb életnek titkát és Isten hívó szavát köelve, társulatunkba léptek.

Margit édes atya sem állt az erény és tehetség dol-

gában jó neje mögött. Vallásossága határozott jellemmel, szervező tehetséggel és kiváló önérzettel párosult. Kötelességtudó, tetőtől-talpig becsületes ember volt. Rutan Károly, mint egyszerű munkás ember kezdte meg új életpályáját. Fiatalabb éveiben bizonyára nem állt módjában, hogy a benne szunnyadozó nagy tehetségeket kifejlessze. De a derék ember nem állt meg az egyszerű úton, amelyen elindult. Új családi tűzhelyének fölépítése és az egyre gyarapodó családtagok iránt való szeretete arra tüzelte, hogy erőit és képességét művelje és kamatoztassa. Nagyobb jövedelemre akart szert tenni, hogy övéinek tisztességes megélhetést és biztos jövőt nyújthasson; ami sikerült is neki. Isten különös áldással kísérte törekvését.

Rutan Károly, gyermekei keresztleveleinek tanúsága szerint 1730-ban kőfejtő, 1733-ben kőműves. Néhány év múlva, 1734-ben pallér, 1736-ban Margit leánya keresztlevelében, mint építészeti vállalkozó és népbíró szerepel. Már 1749-ben mint régi népbíró és építész működik. A haladás és előretörtetés e fokozatain Rutan Károly, az egyszerű napszámos, nagy tekintélyre emelkedett Metz városában. Családjá is nagy tiszteletnek örvendett.

Margit nővérünk a jellegszilárdság és tehetség tekintetében édes atyjára ütött. Egészen apja leánya volt. Az élénk gyermekben már korán megnyilatkozott a számoló-képesség, az ügyesség a rajzban, amiért is a jó atya egészen magának foglalta le Margitot. Ő tanította meg a számtan elemeire és saját művészetének minden ágára. Margit teljesen el is sajátította a számvétel tudományát, amely abban az időben a mainál sokkal nehezebb és bonyolultabb volt. Később pedig a számlák kiállításánál, s a tervrajzok készítésénél atyjának támasza és jobb keze volt.

Míg az apa leányát saját szakmájára kiképezte, nevelésére is jótékony befolyást gyakorolt. A határozott jellem, az egyeneslelkűség és a férfias bátorság szinte testet öltött a fiatal leány személyében. Úgy ezek a vonások, mint az elsajátított szervező képesség jellemezték életét, s hivatása folyamán előnyére szolgáltak a szegények szolgálatában.

2. Út a fehér tábor felé.

Mindamellet, hogy Margit férfias bátorságával mintegy kivált testvérei közül, mégis megőrizte a gyöngéd női lelkületet, a mélyen érző szívet, a szegények és nyomorultak bajainak megértésére. Nemes szíve korán ébredt az Úrhoz, s míg övéi közül talán senki sem sejtette, Margit a tökéletes és szebb élet után való vágyódásában terveket szőtt, hogy kora ifjúságától kezdve Istennek szenteli életét. Már ifjúsága hajnalán, 17 éves korában, meg is kísérelte az első próbát és személyesen kért fölvételt nővéreinknél Metzben. A derék leány valószínűleg nem volt ismeretlen a kis kórházban. A nővérek jól ismerhették az egész családot. Jól tudhatták azt is, hogy Margit édes atyjának a jobb keze, aki szorgalmával és ügyességével a nagyszámú család fönntartásához és testvéreinek neveltetéséhez hozzájárul. S bár szívesen látták volna már közöltük, a kórház főnöknője mégis azt tanácsolta Margitnak, hogy maradjon még néhány évig otthon és segítse továbbra is övéit.

Ez a nem várt kudarc nem hozta zavarba a hősi leányt. Bár vágyva-vágyott, hogy mielőbb osztatlanul Jézusé lehessen, mégis teljes megadással vetette magát alá a próbának. Ez volt az első áldozat, amit hivatásáért hozott. Ez volt az első kalapácsütés, amellyel a jó Mester lelkét a vértanúságra előkészíteni és acélozni kezdte.

Margit, mintha semmi sem történt volna, ismét nyugodtan folytatta munkáját családjá körében. Közben-közben megismételte kérését a kórházban, de mindig várakozással biztatták. Ez a kemény megpróbáltatás nem szegte kedvét. Ellenkezőleg. Minél tovább várt, annál erősebb lett a vágya, hogy ő is mint a szeretet leánya, a szegények szolgálója lehessen. Kezét már az ekére tette és határozott jelleme nem engedte többé hátránézni. Végre a főnöknő meggyőződött, hogy Margit hivatása nem a fiatal szív múló föllobbanása és 3 évi próba után teljesítette kérését. Margitnak megnyílt tehát az út a fehér táborhoz.

3. Lelki hadgyakorlatok.

Rutan Margit, a fejkötős jelölt, a betegek szolgálatában egészen elemében volt. A szenvedők iránt való részvét és a szenvedések szeretete jó talajra talált lelkében. A kegyelem és az alkalom Margit közreműködésével összeölelkezve hamar nagyra növesztették az irgalom leánya szívében az irgalom erényét. Már családja körében is elég alkalma volt a türelem és apró áldozatok minden nemének megismeréséhez és gyakorlásához. Azért hivatása új munkakörében nem is talált semmi különös nehézségre. Annyira neki valónak találta a szegény betegek szolgálatát, hogy úgy tűnt föl neki, mintha Isten csakis erre teremtette volna. Hősies lelke azonban nagyobb áldozatok után sóvárgott. A metzi kórház főnöknője hamar fölismerte a buzgó jelöltben a szeretet leányának minden jó tulajdonságát és rátermettségét, 3 hónap múlva Párizsba küldte a szemináriumba. Margit még egyszer, s utoljára búcsút vett övéitől, szülővárosától és elment vértanúi koronát szerezni.

Az erények gyakorló iskolájában.

Társulatunk anyaháza 1757-ben még a Saint-Denis nevű külvárosban feküdt, ahová 1649-ben boldog de Marillac Lujza szent Vincével egyetértve telepítette le a szeretet leányait. Ezt a házat, amelynek minden zeg-zúgát a szent alapítók lábnyoma szentelte meg, Rutan nővér valódi szentélynek, a menny előcsarnokának tekintette. Vágyainak tetőpontját elérvén, csakugyan a Tábor hegyén képzelte magát a szemináriumban, ahol a világtól való teljes visszavonultságban szent hivatásához előkészülhetett. Megérkezése után mindjárt kis lelkimagányt végzett. Az isteni Gondviselés különös megengedése folytán belépésének napja ugyanarra a napra esett, amelyen született és megkereszteltetett: április 23-ára.

Rutan nővér egyszerű lelkülete csakhamar fölfogta, hogy belépése napjától kezdve egészen új életet kell élnie. Első születésnapja a természetes életnek, ez a mostani pedig a hit és a kegyelem életének a kiinduló pontja. A kegyelem bősége, amely e szent idő folyamán lelkére hullott, csakhamar üdvös gyümölcsöket termelt. Amint egyrészt a világ elveinek meghalni iparkodott, úgy másrészt egész szívvel Jézus Krisztus elveinek és a társulat szellemének elsajátításáért élt és dolgozott. A szeminárium csendjében mindjobban megértette az isteni Jegyes titokzatos hívását: „Halljad, leányom, és lásd, hajtsd ide füledet, felejtsd el szüleid házát és a Király megkívánja ékességedet.” Szívvel-lélekkel Jézus karjaira bízta magát. Nem volt más gondolatja, minthogy közreműködve a hivatás kegyelmével, élete tiszta, tökéletes, Istennek tetsző áldozat legyen. A megfeszített Jézus volt tanulmányának, szeretetének és követésének a tárgya. Érte élni, szenvedő tagjaiban neki szolgálni, s ha kell, vérét ontva meghalni érte, volt a megkezdett hivatási pályának irányelve. Vajjon a fiatal szeminár nővér sejtette-e már akkor, hogy életét csakugyan a Kálvárián fogja befejezni? Nem tudjuk. De az bizonyos, hogy a Szentlélek Úr Isten már hivatása bölcsőjében szívébe ültette a vértanúság csiráját. Élete folyamán alkalmaokról is gondoskodott, hogy ez a csira az áldozatok vizében kifejlődjék és a mártýrok pálmáját hajtsa ki.

Rutan nővér a szemináriumban a hivatás szellemét és erényeit oly hamar elsajátította, hogy 5 hónap után előjárói méltónak ítélték a szent ruha fölvételére.

(Folytatjuk.)

Hálanyilatkozat.

KEDVES KÖZPONTI LAP!

A magyar közmondás így szól: Az ígélet szép szó, ha megtartják úgy jól!

Az ígélet megvolt, most a megtartása következik! Ugyanis azt ígér-

tük boldog Lujza Anyánknak, hogy iparkodunk őt mimagunk tisztelni, szeretni és segítségül hívni, s másokat is erre buzdítunk, különösen a reánk bízottakat.

Ennek ellenében alázattal kértük, esdje ki a jó Istennél növendékeink egészségét. Még bizonyos megalkuvás is történt, u. i. az, hogy a könnyebb lefolyású betegségeket itthon gondosan ápolgatjuk, járványt és nagy bajokat azonban háritson el. És a jó Anya így is tett! Voltak kis bajok, melyek pillanatra megrémítettek, de komollyá nem váltak. A 2 év alatt, mióta az ő édesanyjai gondjaiba helyeztük házunk egészségügyét, nagy baj még nem volt.

Megigértük, hogy mások buzdítására így nyilvánosan köszönjük meg anyai jóságát.

Fogadd jó Lujza Anyánk a mi hálánkat növendékeinkével együtt, hogy ily gondos és szerető közvetítő voltál, pedig sokszor nem érdemeltük. Légy a jövőben is szószólónk ugyanez ügyben, mert látod, Anyánk, még a dicsőítés is szebb, jobb, ha egészségesek vagyunk.

De nemcsak testi egészségért könyörgött a jó Lujza anya. Kért ő sok mást is. Ime egy-két példa:

Egyik kis növendékünk édesanyja szerény fizetésű kis tisztviselő-nő, özvegy, akit ketten is ki akartak lakoltatni lakásából. Kétségbeesésében nálunk kesergett. Ajánlottuk neki, kérje boldog Anyánk közbenjárását; adtunk neki képecskét, végezze a rajta levő imát bizalommal, és megnyeri ügyét! Úgy is lett! Pénztárosnő volt; betette a képet a pénztárfiókba, s a fizetések közötti szünetekben el-elmondta a kis imát. Két három nap alatt ügye rendbejött, lakását neki itélték. Hálátelt szívvel jött megköszönni a tanácsot, s mi is segítünk neki hálát mondani.

A másik eset ez. — Kis 6 éves növendékünk szülei elváltak éltek. A nő jóra való, szorgalmas anya, az apa sem rossz, de könnyelmű. Kár ezért a családjáért. Kitudakoltuk az édesanya vallásos érzületét. Észrevertük, hogy lehet vele tárgyalni. Megajánlottuk, hívja segítségül boldog Anyánkat. Megtette. Karácsonykor, mikor Babi hazament, kissé betegeskedett, ágyba feküdt és pedig az édesapánál, mert anyukájának máshol volt a lakása, de szabad volt ápolnia a gyermekét az apa lakásán.

Karácsonyeste volt, mikor mindkét szülő a kis leány ágyán ült és kérdezősködtek, mit hozzon a Jézuska? A felelet így hangzott: „Én legjobban annak örülnék, ha a Jézuska meghozná, hogy anyuka, apuka kibékülnének.” A szülők egymásra tekintettek és kibékültek! Babi csak azt az iskolai évet élte az intézetben, ma már nincs benn, hiszen neki csak azért kellett intézetbe jönnie, mert nem volt otthona. Azóta, ha nagy áldozatok árán is, de a család együtt él. Boldog Anyánk segített!

Egyik nagyobb növendékünk édesanyja végtelenül elkeseredett családi helyzetük miatt. Közeljárt a kétségbeeséshez. Búskomorsága sokszor már öngyilkossági gondolatokkal gyötörte. Elmondta lelkiállá-

potát nálunk. Megajánlottuk neki, hívja segítségül jó boldog Lujza anyákat, imádkozzék hozzá és foglalkozzék hivatalában serényen, ajánlja fel cselekedeteit saját lelkének megnyugtatóására, járuljon a szentségekhez. Megtette. Lelkének nyugalma helyreállt. Beletörődött másíthatatlan helyzetébe. Ma is viseli keresztjét, de megadással és lelki megnyugvással. Mindig hálával említi jó Lujza Anyánkat és köszöni segítségét.

Sok ilyen aprónak látszó baleset simult már el boldog Anyánk közbenjárására. Hála neki érte!

Mi mindig hálával, köszönettel adózunk kegyes védelméért, hogy két éven keresztül oly hathatós pártfogónk volt az intézet személyeinek egészsége megőrzésében.

Budapest Krisztinaváros.

Szünórák.

A XI. Pius napközi Otthonból.

A kis Kató nem szereti a rántott levest. Fordított kanállal merít tányérkájából, hogy minél kevesebbet ízleljen meg belőle. Közben-közben a fészületre, majd meg a kedves nővére tekintet. Egyszerre csak fölszólal: Kedves Nővér néz rám a Jézuska? Igen, kicsikém, a Jézuska nézi, hogy te milyen szépen eszed meg levesedet. A kis Kató csak küzd-küzd az önmegtadással, próbálkozik egy-két kanál levest lenyelni, de végre is megsokalva a dolgot, hirtelen oda szól a nővérek: Kedves Nővér, mondja meg a Jézuskának, hogy ne nézzen ide, s akkor jöjjön és vigye el a levest.

Józsika sírni kezdett, erre egy másik gyermek, ki szintén hadilábon állt a rántott levestel, részvétellel így szólt: Kedves nővér kérem, adja oda a Józsikának levesemet, hogy ne sírjon.

A kedves nővér a húsvéti ünnepek után kérdezte az óvodás gyermekektől, hogy ki volt az ünnepek alatt a templomban? Erre az egyik gyermek nagy hévvel újságolja, hogy ő nagypénteken is volt templomban. „Nos, és mit láttál a templomban?„ „Láttam, — felelt sebtében a kicsike, — hogy kijött a pap, s nem nézett, elesett, akkor lefeküdt és aludt, s mikor fölébredt, akkor megint fölállt és járt.

Az iskolából.

Hova jutnak az olyan kis gyermekek, akik nincsenek megkeresztelve? — kérdezi a tanítónővér.

Kérem, kedves nővér, azok a kisbabák, akik nincsenek megkeresztelve, nem jutnak sem a mennyországba, sem a pokolba, hanem ide-oda kujtorognak.

Összeveszett két kis harmadikos. Az egyik rászól a másikra nagy haraggal: „Jobb lesz, ha előmutatod a keresztleveledet!“ (Mert a kicsi Fiuméba született, s az első szent áldozásra nem tudták előteremteni a keresztlevelét.)

Emez nagy indulatosan megy a nővérehez és bepanaszolja, mit mondott neki a másik. Elfoglalt lévén a nővér, ennyit mondott: „Majd kap ő tőlem keresztlevelet, csak mondd meg neki!“ Erre vállat von a másik kicsi, s azt mondja: „Bánom is én, ha 2 keresztlevelem van is, legalább több lesz lelkemben a megszentelő malaszt!“

Levélszekerény.

Mindenkinek. Örömmel hozzuk a kedves nővéreknek tudomására, hogy nagy áldozatok árán végre megjelent a kis Lujza nyomdának a már annyira óhajtott és sürgetett terméke: a Csodásérem-története, tiszteletreméltó Labouré Katalin élettörténetével egybekötve. A kis könyvecske tartalma 150 oldalra terjed és 7 képpel van illusztrálva. Úgy véljük jó szolgálatot fog tenni, készületül a nagy napra, a Csodásérem százéves jubileumára. A könyvecske június közepétől kezdve bármily mennyiségben kapható Központiházunkban. Adja Isten, hogy a Máriatisztelő hívek nagy táborában megeremje az a lelki hasznót, melynek elérését célul tűzte ki magának.

A könyvecske árát 3 kg. búza árában állapították meg drága előljáróink. Szeretettel ajánljuk buzgó terjesztését a hívek, főképp a nagy leánykák körében.

Több tanító nővérek. A megrendelt iskolai füzeteket a lelki gyakorlatokra érkező kedves nővérek lassankint hazaszállít-hajják. Mint az elmúlt évben, a helyi bolti árak az irányadók, ugyancsak 15 százalékos engedménnyel.

†
Elhúnyt kedves nővéreink.

A nővér neve:	Kor:	Hiv:	Hol:	Mikor:
Szpevák Anna Krisztina n.	39	14	Csákvár	1923. Dec. 7
Leitner Mária Kolesa n.	79	48	Eger	Dec. 12
Szommer Terézia nővér	77	51	Márianosztra	Dec. 21
Fink Anna Leontin növ.	62	38	Eger	1924. Jan. 5
Kovács Erzsébet nővér.	33	16	Bp. Irgalomháza	Jan. 16
Smak Florentina Winfrida n.	63	46	Nvárad Vince int.	Jan. 26
Brieskovn Erzs. Maxima n.	50	25	Gyula kórház	Febr. 8
Abrukta Anna Paula növ.	46	28	Bp. Ranolder int.	Febr. 14
Stegtilch Mária Zsófia n.	58	29	Eger	Febr. 17
Gajsek Anna Bernárda n.	35	9	Márianosztra	Márc. 7
Kögl Erzsébet Emilia növ.	29	11	Bp. Központiház	Márc. 12
Weiland Teréz Winfrida n.	59	31	Nagyv. Velencén	Márc. 11
Tauss Mária n.	73	50	Várpalotán	Márc. 27
Jedzink Teréz Apollónia n.	76	42	Bp. Új sz. János k.	Márc. 28
Smak Anna Angelina növ.	35	17	Újpesten	Ápr. 27
Czaha Alojzia Klélia növ.	64	48	Bp. Teréz intézet	Máj. 13
Mezsolits Julia Felicia n.	46	27	Piliscsaba	Máj. 23

R. I. P.

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
szent Vince szeretet-leányai számára.

10. ÉVFOLYAM.

1924.

3. SZÁM

TARTALOM: B. Lujza az ifjúság kedvelője. — Az ifjús. Egyesületek júliusi tanácsgyűlése. — Mintatanítás a Tiszteletőrség vezetői részére. — Beszámoló a ifjús. Egyesületek működéséről. — A Keresztshad. — Mintaoktatások a Keresztshad három osztályának. — Csodásérem. Egy missionárius úti naplójából. — Rutan Margit vértanú n. élete. — A missziós lelkület. — Hírek. — Meghalt nővérek.

Boldog Lujza az ifjúság kedvelője.

Kis szobor áll előttem. Kivitele nem valami művészi-es, de annál többet mond a bájos jelenet, amit a szobrász benne megörögzített. Boldog Lujza anyát állítja a szemlélő elé, ki jobb kezével egy szegény gyermeket édesget magához. Szelíd tekintete oly biztató, oly hívogató, hogy messze száműz minden félelmet, minden idegenkedést! Csukott ajkai beszélni látszanak. Nemes arcáról pedig a jóság, a meleg szeretet érzelmei sugároznak le. A leányka bizalommal símul melléje s kis szíve egész őszinteségével úgy tekint fel hozzá, mint legjobb anyjára.

Alig tudok betelni a jelenet szemlélésével. Minél tovább nézem, annál több nemes, szép vonást fedezek föl benne, s annál hangosabban beszél lelkeimhez a néma kis szobor.

Tollat ragadok, s megörökítem a sok gondolat közül legalább azt az egyet, amelyet a kedves szobor a leghallhatóbban diktál.